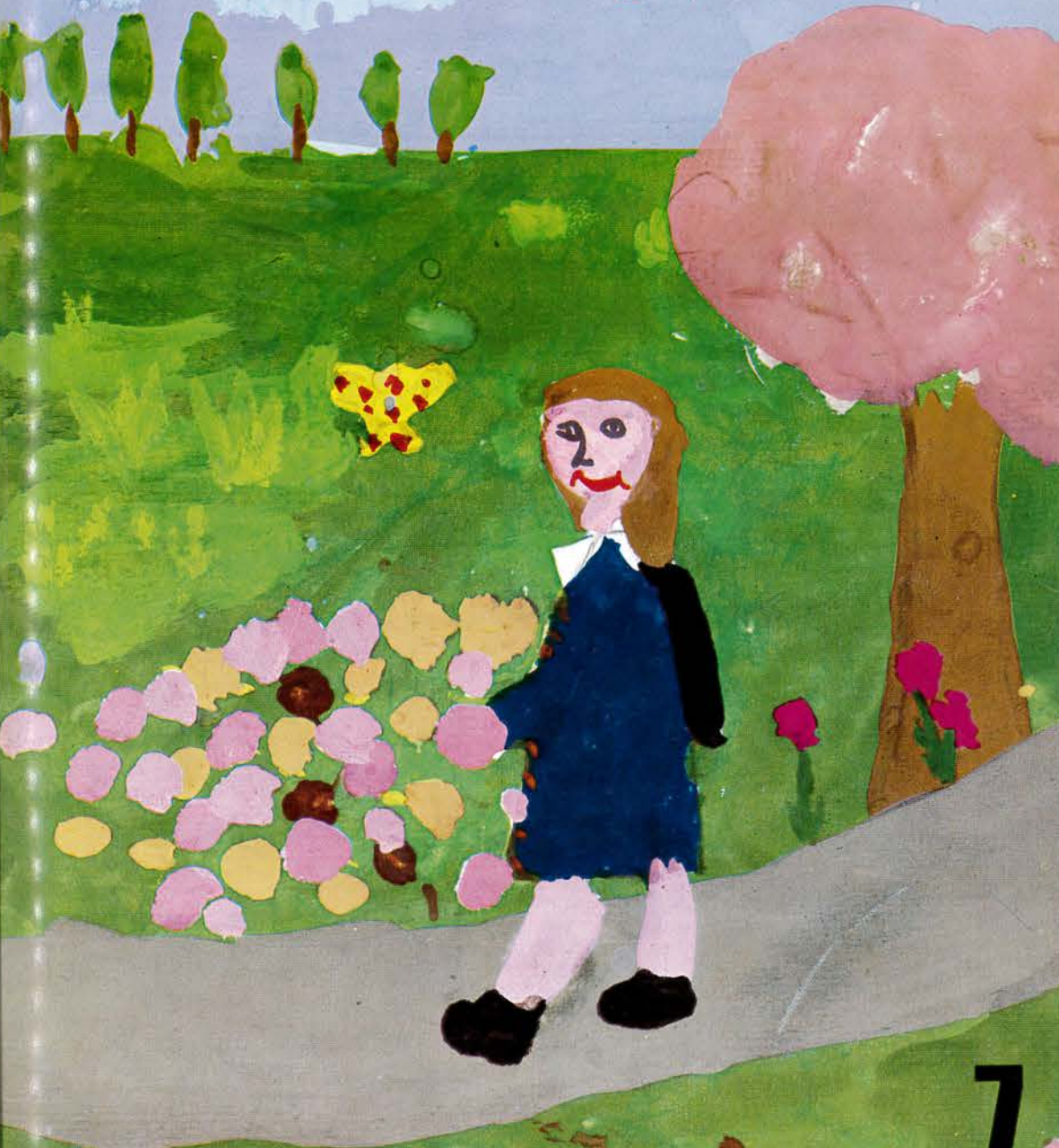

GALEB

Galeb

Mladinska revija

LETNIK XXI.
ŠTEVILKA 7
APRIL '75

VSEBINA

Stana Vinšek: Domovini	169
Ivan Matičič: Svarunjevo bratstvo	170
Minka Sever: Moj očka bil je partizan	175
Danilo Gorinšek: Spominčice	175
Sandi Sitar: Z glavo v pesku	176
Meta Rainer: Moja barčica	180
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Anin vrt	181
Ksenija Prunkova: Moj klavir	182
Danilo Gorinšek: 3 + 3 = 3	183
Utrinki iz sedanjosti: Lojze Abram: De- žela treh otokov	184
Poskusimo tudi mi: Papirnati nageljni za mamico	185
Giani Rodari - Ludovika Kalan: Lampara	186
Franci Lakovič: Črnogled	187
Šport: Ivan Furlanič - Mario Sušteršič: Devete zimske športne igre	183
Gremo v gledališče: Adrijan Rustja: M.C. Hannequin: Anatolov dvojnik	183
Filatelija: Helena Magajna: Sveto leto v Italiji	190
Novosti na knjižni polici: Branka Jur- ca: Ko zorijo jagode - Janez Mrdav- šič: Utrujeno otroštvo - Žarko Petan: Kako je svet postal pisan	191
Vlado Firm: Razposajenci v trgu	192
Šolarji pišejo	194
Vojan Tihomir Arhar: Ploha	195
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Če naš ptiček	196
Urednikova pošta	199
Za bistré glave	3. stran platnic

Ilustracije za 7. številko Galeba so naredili: Robert Hlavaty (str. 175), Leon Koporc (str. 186), Božo Kos (str. 176, 177, 178, 179), Jasna Merku (str. 183), Klavdij Palčič (str. 169), Ksenija Prunk (str. 183), Jelka Reichman (str. 195), Bine Rogelj (str. 180, 193), Ive Seljak (str. 170-174), Magda Tavčar (str. 181, 187).

Priloga: Dolinska občina in Osvoboditev Trsta - besedilo: Evgen Dobrila, risbe: Klavdij Palčič, slike: Lojze Abram.

Mesečnik (8 številki)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart, Trst

Naslovna stran:

Mirijam Maver
5. razred
osn. šole v Boljuncu

Posamezna številka:

250 lir

Letna naročnina:

2000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod številko 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

OB TRIDESETI OBLETNICI OSVOBODITVE

Stana Vinšek

Ilustr. Klavdij Palčič

DOMOVINI

IZ NAŠIH SANJ SI SPOČETA,
V NAŠA SRCA ZAJETA,
O DOMOVINA!

IZ NAŠIH ŽELJ POROJENA,
Z NAŠO KRVJO PREPOJENA
SI, DOMOVINA.

IZ ŽRTEV, TRPLJENJA SI VZKLILA,
NAŠE BOLESTI SI PILA,
O DOMOVINA.

V NAŠO LJUBEZEN ZAJETA,
NAŠIH MISLI PREŽETA
SI, DOMOVINA.

DAVNIH RODOV HREPENENJE,
ZDAJŠNJIH RODOV IZPOLNJENJE
SI, DOMOVINA.

NAŠA PRADAVNA PRAVICA,
DANES SI ŽIVA RESNICA
TI, DOMOVINA.

DRAGA, SRČNO ZAŽELENA,
Z ZNOJEM RODOV PREPOJENA
SI, DOMOVINA.

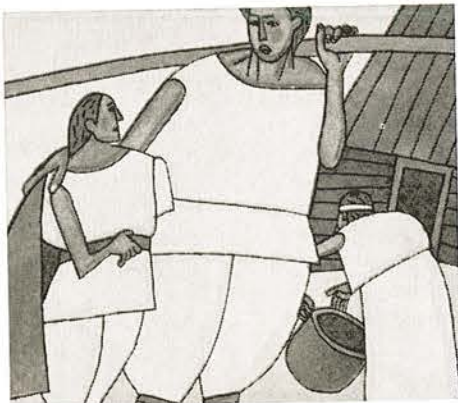
ŠIRI SE, DVIGAJ IN RÁSTI,
NAM V BLAGOSTANJU ČÁSTI,
O DOMOVINA.

Z DELOM TE BOMO KREPILI,
Z UMOM NA VEK PROSLAVILI,
O DOMOVINA.

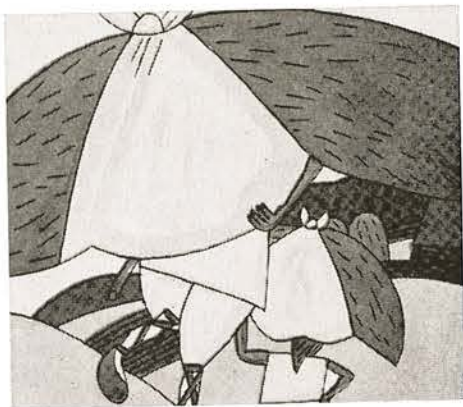
ZBRANI POD TVOJO ZASTAVO,
NAJ TI ZAPOJEMO V SLAVO,
O DOMOVINA!

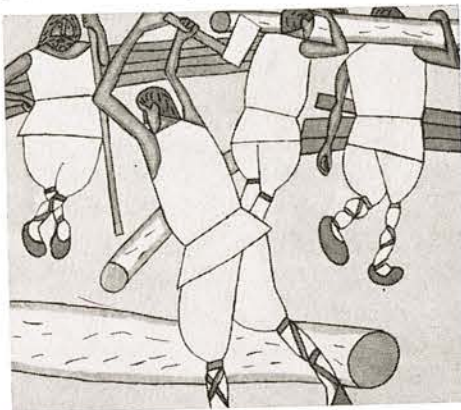
Svarunjevo bratstvo

107. No, vidite, že zopet Svarunja. Drugi starešinci se brigajo le za svoje deleže in umno naselitev, Svarunja naj se pa briga za vse: za naselitev in za varnost. Zato njegova žena Mislina tri vogale drži, a starejši sin Žitigoj je dečko, ter hčere Brzila, Volkonja, Ljutica! E, brez skrbi, Svarunja se lahko še nadalje briga za javno varnost, vzlic temu, da mu je padel sin Dragovit in da je Svcljub, najmlajši, brez roke, niti Svarunja ni brez ran. Dobri bogovi bodo pač milostno gledali na Svarunjevo družino in ji navdahnili močne vere vanje, v te dobre bogove.

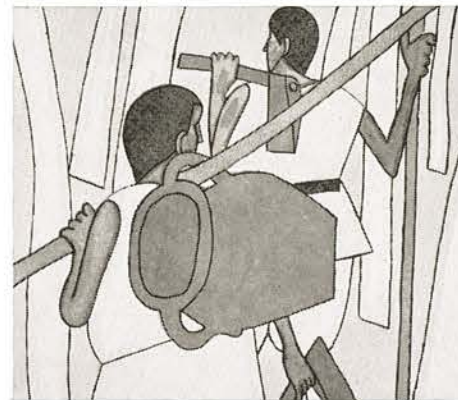
108. Ljudje mislijo na živinče. Kdaj naj priskrbijo čredam krme za zimo, če ne zdaj sredi poletja? Zato nabrusijo srpe in gredo kositi to bujno travo. Žanjejo jo, žanjejo, sušijo, znašajo in zdevajo v obilne kopice. Med vsesplošnim vnetim delom je prišla jesen. Po gričih že stoje nove kočice. Po večini so enostavne, okrogle, kakor šotori. Stavljene so iz dolgih kolov, ki so na vrhu strnjene v konico. Le tam, kjer je dovolj spretnih rok, so postavili prave štiriogelne kočice. Tu so zložene stene in okroglih tramov, a strme strehe iz tramičev so krite s hojevim lubjem.

109. Nove kočice so vse nekaj drugega od noričanskih kolib, tako da Vlahi kar strmijo. Zraven koč so izgotovljene staje za živinče, a za stajami so visoke kopice sena. S tem pa delo ni še opravljeno. Kdo neki bo kočice ogradil z utrdbami? Naj ostanejo družine nezavarovane proti navalu zverine in roparjev? Nemogoče. Šele ko bo vse to opravljeno, pride na vrsto sečnja stelje za živinče ter priskrba hrane družinam za zimo. Ljudje niso želi že nekaj let, vendar ne bodo pozimi gladovali, saj so hoste obilo založene z divjadjo, vse živo je po hostah, in tudi ven pridejo živali, gledat nove kočice.

110. Zaslužnjeni Vlahi pa venomer trebijo, orjejo, pogonom garajo. Tu in tam se kdo upre. Vrže se na tla in prične togoten žugati pogonom. Ti ga sicer prav nič ne razumejo. No, kaj se toliko repenčiš, ubogi noričanski ostanek! Pogan bo pristopil, ga zgrabil in tresnil ob deblo. Ne, tako ne pojde, tu so starešini, ki razsojajo o življenju sužnje. Slovenska pravicoljubnost jemlje tudi sužnje v varstvo. Skušajo jih pomiriti, kjer ne zaleže svarilo, tam naj šibe govore, kjer še šibe ne zaležejo, tam se zadevo rešuje z izgonom. Starešinci so prizanesljivi proti premagancem.

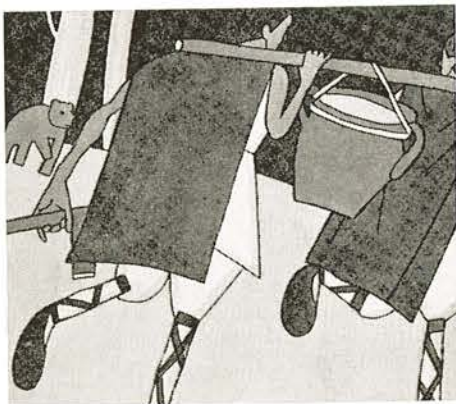
112. Tudi Žitovit in Volkun morata poprijeti vsaj za lažje delo, zato vzameta lonec, laneno vrv in sekire - in hajdi po med! Najprej ogledujeta stara debela, po vsakem potrkata s sekiro, čebel pač ni v vsakem votlem deblu, vendar jih kmalu izvohata. V votlem drevesu gnezdiijo divje čebele. Tu se lotita dela: eden izpodsekava ulj, drugi kreše s kresilom ogenj. Ko iskra z gobe vžge suhi mah in suhljad, tedaj preneseta z vlažnim listjem dim in ga podtakneta v zaseko pod uljem. Zdaj beže čebele pred dimom s spodnjega konca na zgornji konec, kjer se usipajo ven.

111. Ker niso imeli ljudje spravljati nikakih poljskih sadežev, so pa nabirali gozdne sadeže. Obirali so lešnike, raznovrstne drnule, bezgove, češminove jagode; po hostah so otresali divje hruške, lesnike, divje orehe in slive. Obilo teh sadežev so si nasušili za zimo. Dalje so si nabirali zdravilnih zelišč: mak, sladke korenine, rožmarin, kumin, šipek, meto, meliso - za čaj, za žveč in za ljubo zdravje. Kaj pa med, kaj pa medica? Nanjo ljudje bolj mislijo, ko na vse zdravilne zeli. Kaj jim pomaga, če pa nimajo čebelnjakov, ne čebel.

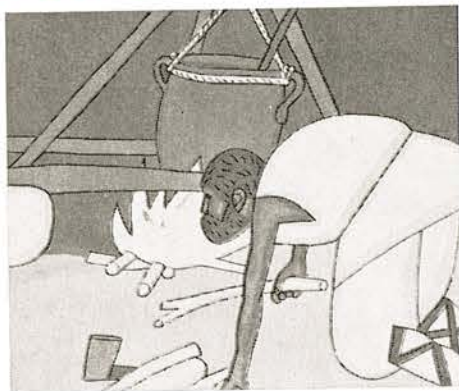
113. Tedaj seže roka spodaj noter, spodrezava sat za satom in ga deva v lonec. Ko je ulj do polovice izpraznjen, medarja odprtino zadelata in gresta dalje, pustita čebelam polovico zaloge. Sta pač toliko uvidna, da je treba čebele ohraniti, ako hočejo ljudje drugo jesen zopet nabirati med. Uljev je dovolj, medu dovolj za ljudi in čebele. Odpravita se dalje, najdeta druge drevesne čebele. Nekateri ulji so visoko v deblu. Še dva, tri ulje načneta - in lonec je poln. Opleteta ga z laneno vrvjo, si ga oprtata na rame - pa hajdi proti domu!

114. Mimogrede opazita, da nista sama. Za ulji vohljajo še drugi medarji, taki na štirih nogah. Medvedje tudi stikajo za strdjo. Fanta se ustavita in oprezujeta enega, kako mendra okrog debela in ga ovohava. Potem se renčaje spne na deblo ter prične trgati lub s kremplji in zobmi. Fanta se izogneta, zadeneta pa na novo nevarnost: okoli nekega debela plešeta kar dva renčina, toda ulj je zelo visoko. Fanta se previdno izmikata, a renčina že zavohata med: poln lonec strdi na tleh. Brž jo ucvreta renčina za medom, fanta jo pa ubereta v beg.

115. Renčina trdovratno lomastita za medom in medarja morata ugotoviti, da je borba neizogibna. Zato Žitovit brž preloži lonec z medom s svojih ram na Volkunove in mu veli, naj beži, kar more. Sam pa sprejme borbo. Zverini sta se medtem že dvignili na zadnje noge in se z močnim renčanjem pripravljata za napad. Žitovit priskoči in česne prvo s sekiro po šapi. S tem jo je samo razdražil, da se z neznansko jezo vrže proti njemu. Žitovit prične mahati po debelem kožuhu, a vse premalo zaleže. Drugi medved jo lomasti medtem za medom in se ne mara muditi tu.

116. Medarja srečno prineseta med domov. Zatem gresta vdruogo ponj in še več dni ga prinašata. Nakar pričneta kuhati medico. Toda niti Žitovit niti Volkun nista dovršena medicarja, čeprav sta dobra medarja. Mati pregleduje lonce, če so dovolj očiščeni, oče pregleduje drva, če so pravilno osušena in je vmes dovolj višnjevega lesa. V loncih segrejejo vode, kamor spuste satovje; vodi se mora dodati pravilna mera medu. Zdej pa mešajte, da se med raztopi. Ko stara dva pokusita in odobrita medeno vodo, jo je treba precediti skozi platneni prt, da se izloči vosek.

117. Nato pristavijo lonce k ognju. Zdej naj vre dolgo in enakomerno, pa dolivajte, da ne prekípi. Ko se je dobro prevrela, jo prelijejo v druge lonce. In tu prične po nekaj dneh medica sama delovati, vre in se čisti. Tudi tu je treba dolivati, da so lonci zmeraj polni. Ko je medica končno dovrela, so jo znova precedili, nakar so jo nalili v ovčje mehove. Glavar Radovin si je zajame poln rog, napije bogovom in jih zahvali za to izborno, zlato kapljico, ki je čiste, zlate barve. Rodovinci jo srknejo in so vedre, židane volje, nekateri so kar vrtoglavi.

118. Žitovit in Volkun se odpravljata z doma. Na noge si privezujeta vezanke, čez rame si obesita kožuh in lok, za pas tulec s strelcami, v roko sekiro. Kam kanita? Malo se gresta razgledat na bližnje griče, obiskat sorodovince in družine bratov. Dobro, mati jima verjame in jima naroča pozdrave, oče Radovin ju pa nezaupno premotri: nekaj utegneta imeti z bregom. Res gresta in obiše-ta nekaj gričev, le bolj mimogrede pozdravita nove naseljence, medtem ko se pri Mnigojevi dedini dalj časa mudita. Seve, Svetošeja sta prišla obiskat. Že junaško hodi okoli koč.

120. Še preden se utegnajo v prvo od-dahnti, so že pri reki Slani. Je tu kaka uglajena pot? Ne, samo steze, ki vodijo ob poti in se križajo v brda ter izgublajo v gošče. Steze divjadi v vse smeri, sledovi zverjadi in bosih ljudi. Samo voda je zanesljiva, nje se drže popotni dečaki. Od reke Slane krenejo na potok Slanico ter slednjič ob Rečici nadaljujejo pot.

Onkraj ob potoku pere nekaj žensk. »Ole čudo!« se začudijo popotni, saj vso pot niso srečali žive duše, le od daleč so videli skrita naselja.

119. »Kaj deš, Svetošej, bi šel malo z nama?«

»Kam?«

»Nu, pojdemo na obiskovanje, k bližnjim in daljnim.«

»He, zakaj ne.«

Kar brž se je Svetošej odpravil in oborožil - pa so šli. Pogledat hočejo po tem bujnem svetu, ki je tako mikaven, zdaj še bolj, odkar si nadeva jesenske barve. Malo se razgledajo, pa krenejo na severno stran. Jih mar pošilja Svarunja nekam ne ogled? Ne, nihče jih ne pošilja, sami so nekaj spleli.

121. Utrjenim postojankam, kjer so bile vlaške straže, so se previdno izogibali. Videli so dim ognjišč, videli obdelano polje, ljudi pa malo. Tu in tam se je pojavil Vlah, a je brž izginil, ko je uzrl neznane velikane. Zato mladeniči s tem večjim zanimanjem gledajo zdaj perice, te male Vlahinje ob potoku. Žitovit brž iztegne jezik:

»Dobraja vazn, mladinke i žene!« jim zakliče čez potok.

Oje, kako so se prestrašile! Nekatero so planile kvišku, druge se sklonile k vodi.

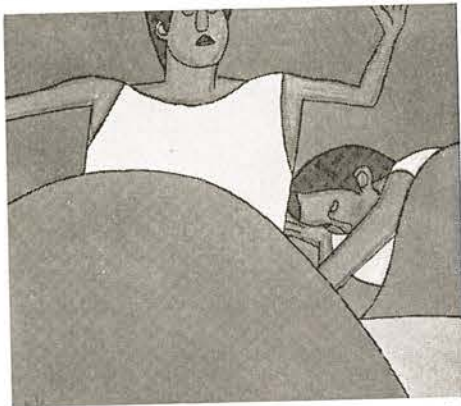
122. »Čto djelajete? Perete svitice i srajčice?«

Vlahinje nekaj zavrešče in se razbeže v hosto, kakor plahe srne.

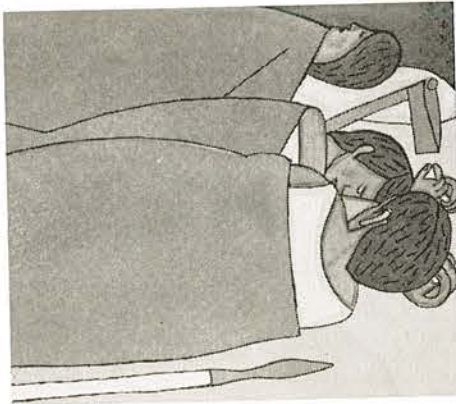
»Ne bojte se, ne storimo vam nič hudega!«

Nič ni zalegel prijazni klic, Vlahinje beže, ko da so uzrle same volkodlake.

»Nesi vas zlodej, babine vološke!« pritegne Svetošej - in dečaki nadaljujejo svojo pot. Vendar so pozorni, da ženske ne vzbujajo ljudstva in straž. Ne marajo se po nepotrebem zapletati v boj. Nadaljujejo pot.

124. Umaknejo se v hosto, kjer zanetijo ogenj. Potem zro trije popotni prek jezerske gladine. Onkraj jezera se pasejo črede divjih konj in belih bivolov. Paša je obilna in črede so obilne. Zatem si pripravijo še drv za noč, dalje ležišče, nakar poležejo okoli ognja. Zazibljejo se v sladko spanje. Zjutraj pa gredo k obrežju na lov. Strelisce so šinile in tri race so padle v obrežno travo. Odnesejo jih k ognju. Tu vzamejo izza pasu lovske nože, oskubejo race in jih nanizajo na ražnje nad žerjavico. Imajo tudi nekaj čebule in v tulcih sol.

123. Tiha noč je legla na zemljo. Tiha? Kaj pa ta vreščaj perutarjev? E, podlasice in kune davijo kokošji rod; bevskanje srnjakov, jazbecev. Kdo neki se tako dere in revsa? Nič hudega, kaka zver je napadla divje prašiče. Trije popotni se ne zmenijo, niti ne prisluhnejo. Ogenj se jim razgoreva, jih prijetno ogreva, dokler jih ne zaziblje spanec. Noč se pogreza v globino, prirodne dnevne sile so zasnivale, a temne nočne sile se prebujajo. Roparski gołti gredo na lov - in noč se strahotno vzburkava. Ogenj ugaša in dečaki se speči zavijajo v kožuhe, neskrbno spe.

125. Nenadoma zaslišijo neznanski trušč. Kaj je? Oje, konjica! Divji konji dirjajo skozi travo. Krasne, iskre živali. Griva jim visoko vihra v vetru, objestni rezgetajo in prhajo, da se kadi sopuh ko dim skozi jutranji hlad. Dečaki zamaknjeni strme v viharo čredo. O bogovi, kakšna neznanska sila! Zemlja se tresse, bobni. Trije popotni so kar očarani, zamaknjeni strme v to divjo jutranjo radost. Vse pleše, vse dirka: konji, bivoli, skozi hoste drve črede srnjadi, ogromni jeleni, košute. Vse hoče poskočiti in se udeležiti jutranjega plesa. A sredi tega vrtinca stre-me trije dečaki. (dalje)

Minka Sever

Ilustr. Robert Hlavaty

Moj očka bil je partizan

Moj očka bil je partizan,
junaški borec za svobodo.
Domov prispel je nasmejan,
kot sončni, mladi maj v prirodu.

Ponosen nanj sem, ciciban
in mamica in vsa družina!
Moj očka bil je partizan,
ponosna nanj je domovina!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Robert Hlavaty

Tam ob potoku med zelenjem
predrobne rožice rasto,
oj, drobne rože modrooke
spominčice le-tam cvetó...

Utrgam nekaj teh spominčic,
da šopek svoji mami dam -
naj jo spominčica spominja,
kako srčno jo rad imam!

Z glavo v pesku

III.

Medtem ko so meščani z Igorjem in Jonom praznovali, so se Joe-Brazgotinar in pajdaša v šerifovem zaporu najprej prepričali, da jih nihče ne opazuje, potem pa se je Joe zadovoljno namuzal:

Ne bo prvič, da bom ušel iz tega zapora!

Še Šepavi Bil in Klu-klu Tom sta debelo gledala, ko je Joe-Brazgotinar prijel neko skalo v zidu in jo je nekoliko premaknil, potem pa ju je poklical, da sta mu jo pomagala izvleči.

Skrivni rov! je zazijal Klu-klu Tom.

Kam vodi? je vprašal Šepavi Bil.

Ven iz zapora, je vzkliknil Joe-Brazgotinar in se je prvi splazil po rovu.

Toda vsi trije so se krepko ušteli, ker so mislili, da je veselje povsem uspavalo čuječnost mesta. Šerifov pomočnik Mežikavi Maks je stal tedaj na straži in jih je opazil. Ustrelil je najprej v zrak v znamenje preplaha, nato pa je še s kadečo cevjo planil k izhodu iz skrivnega rova. Nameril je pištolo proti Šepavemu Bilu, ki je bil pred Klu-klu Tomom, in že so pritekli šerif Kapljica in njegovi možje, še pred njimi pa Igor z nojem.

Ali je kdo ušel? je klical šerif Kapljica že od daleč.

Samo Joe-Brazgotinar, je povedal Mežikavi Maks.

Zakaj nisi bolje pazil? ga je oštel šerif.

Ušli so po skrivnem rovu, je pojasnjeval Mežikavi Maks. Šele zadnji hip sem jih opazil.

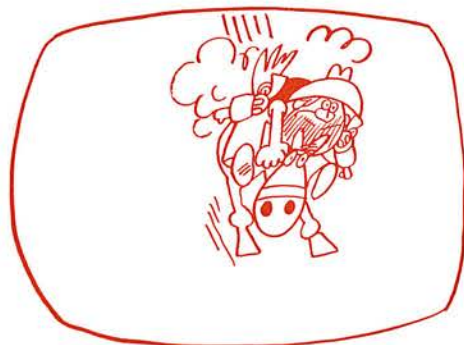
Že dobro, ga je miril šerif Kapljica. V katero smer pa je tekel Joe-Brazgotinar?

Mislím, da tjale, je pomišljaj Mežikavi Maks.

Okoli šerifovega zapora se je zbrala velika množica ljudi in vsakdo je kazal v drugo smer za pobeglim razbojnikom. Nenadoma so se na drugem koncu mesta oglasila kopita: Joe-Brazgotinar je nekje ukradel konja in je bežal na prostost.

Pa prav mojega konja! se je pridušal šerif Kapljica.

Najboljši je od vseh naših konji, je dodal Mežikavi Maks, noben drug ga ne dohiti!

Toda noj je že nekoliko počenil, da se je Igor lahko povzpел na dolgono žival, in že sta oddirjala za pobeglim lopovom. Kmalu sta ga zagledala pred seboj na ukradenem šerifovem konju.

Vdaj se, Joe! je zaklical Igor in Jon je še bolj pospešil svoj dir.

Odgovoril jima je strašanski krohot.

Stoj, sicer bom streljal! je zavpil Igor.

Joe-Brazgotinar se je še vedno krohotal.

Noj ga je dohiteval.

Štel bom do tri! Ena, je pričel šteti Igor.

Z nojem sta bila že tik za Joejem.

Dva, je štel Igor.

Joe-Brazgotinar je legel nizko na konja in ga je na vso moč priganjal.

Zakaj ne rečeš tri? je vprašal noj.

Zato, ker nimam s čim streljati, je priznal Igor. Pozabil sem vzeti pištolo!

Joe-Brazgotinar je pogledal nazaj in je tudi sam opazil, da je Igor brez orožja. Tedaj se je spet zarežal, izvlekel je svojo pištolo, ustavil konja in nameril v Igorja.

Zdaj bom štel jaz! je zagrozil s hripavim glasom. Tri!

Toda v istem hipu je noj že treščil konju v bok, da sta se oba jezdeca zvrnila v prah in je pri tem Joe-Brazgotinar izgubil pištolo: v velikem loku je zletela pred Igorja, ki se je pravkar pobiral s tal. Toda še preden se je uspel pobrati tudi Joe, je bil noj že pri njem in mu je z eno samo dobro namerjeno brco razrahljal kosti.

Joe-Brazgotinar je obležal premagan in noj se je zmagoslavno usedel nanj. Igor pa je za vsak slučaj prijel za pištolo.

Tako so jih našli šerif Kapljica, njegov pomočnik Mežikavi Maks in meščani, ki so v velikem številu pridrli na kraj spopada. Nastalo je

splošno veselje, ki so ga Joe-Brazgotinar, Šepavi Bil in Klu-klu Tom opazovali dobro zastraženi skozi rešetke: pred vrati zapora je sedel s puško čez kolena zanesljivi šerif Zvezda na dnu kozarca, imenovan tudi Kapljica, ob rovu pa je stražil do zob oboroženi in nič manj zanesljivi Mežikavi Maks. Glavna ulica je postala eno samo plesišče, najbolj izmed vseh pa se je veselil bankir Železna blagajna.

Sredi veselice se je nekdo domislil:

Kje pa je Igor?

In še drugi: Kje pa je noj?

Eden drugega so spraševali: Kje sta?

Igor in noj sta tačas že sedela na divanu pred televizorjem. Zdaj pije ta vsak svoj malinovec, Igor s slamico, noj pa skozi kljun. In si pomežikneta:

Kako dobra je bila ta oddaja!

Potem se Igor zlekne na divan, Jon pa stegne svoje dolge noge iz udobnega naslanjača; še nekaj časa se pomenkujeta, potem zaspita.

Nenadoma Igor poskoči in vpraša: Jon! Jon, ali si kaj slišal?

Tudi Jon poskoči: Kaj se je zgodilo?

Ali ni zvonilo? vpraša Igor.

Stečeta pogledat, na široko odpreta vrata: prišla sta Igorjeva mama in oče, vesela, nasmejana.

Juhej! vzklikne Igor. Samo da sta prišla!

Mama in oče imata polne roke zavojev in vrečk.

Kaj sta prinesla?

Predvsem obilo časa, da ga živimo skupaj! rečeta.

Juhej! se veseli Igor.

Kje pa je noj? vpraša mama. Ali je bil priden?

Naj ti sam pove, odvrne Igor. Jon! Kje si, Jon?

Jona ni nikjer.

Seveda ga ni, pove tedaj Igor, noj je samo izmišljen. Pomaga mi preganjati dolgčas, kadar vaju ni doma.

To vendar vsi vemo, reče oče, toda taka je igra.

Zdaj je vseeno, reče Igor. Samo da sta prišla in imata čas tudi zame.

Tako bo poslej še večkrat, obljublja oče. To je najvažnejše. Mora biti tako!

Zdaj sem naenkrat zaspan, pove Igor. Samo malo bom zadremal.

Kar daj, mu reče oče. Potem boš pa povedal, kaj si gledal na televiziji.

Igor zadrema in ko se zbudi, je v sobi že mračno, zunaj pa večer.

Mama, oče! pokliče Igor.

Toda nihče se mu ne oglasi. Še vedno je sam doma.

Škoda, da so bile le sanje, si misli.

Nato pokliče noja: Jon! Kje si, Jon? Oglasi se!

Toda Jona ni, Jon je samo izmišljen, zdaj ga ni mogoče priklicati od nikoder in Igor je tako sam. Pogledat gre na uro, vzdihne, prižge televizor in ga spet ugasne. Zdaj mu ni več do tega, da bi gledal televizijski program ali si izmišljal noja.

Počasi se napoti po osvetljenih nočnih ulicah proti predmestju, kjer stoji velika fasada, polna razsvetljenih oken. To je tovarna, v kateri dela Igorjeva mama. Še nekaj časa je treba čakati, nato se v notranjosti le sproži zvonec in ven prično prihajati delavci in med njimi pride tudi Igorjeva mama; stečeta si naproti.

Ves preostali večer se z mamo pomenkujeta to in ono in čakata očeta. Moral bi že priti, pa ga še ni. Naposled ležeta, a ne moreta zaspiti. Prislušujeta v noč, kdaj bosta zaslišala ropot očetove rdeče cisterne s prikolico, in dolgo čakata zaman. Enkrat sredi noči se Igorju končno zazdi, da sliši ropot motorja pod oknom in šklepet šip. Toda spet je vse tiho in tako ostane do jutra.

Jutro pa je polno presenečenj! Najprej mama: mama danes ne bo šla v službo. Tudi oče ni odpeljal. Pod oknom stoji njegova rdeča cisterna.

Danes je vendar praznik!

Kakšen praznik?

Da bomo skupaj. Ves dan skupaj! reče mama.

Po kosilu zlezejo vsi v kabino, oče pa odpne prikolico in zapelje cisterno na cesto.

Zdaj pa povejta, kam bi rada!

Meni je vseeno, reče mama. Samo da smo skupaj.

Pojdimo obiskat noja! si zaželi Igor.

Meni je tako prav, reče mama.

Tudi očetu je prav; krepko obrača veliki volan in varno vodi rdečo cisterno, dokler ne zavre in ne ustavi.

Tukaj smo, reče. Živalski vrt!

Gredo mimo kletke z levom, mimo kamele in slona, le malo jih zdrdže opičje norčije in hite mimo medveda do ograde z nojem.

Saj ga ni, reče oče.

Seveda je, reče mama. Samo skrili se je.

Tamle, pokaže Igor, z glavo v pesku!

Je pravi? vpraša oče.

Seveda je pravi. Prav kakor Jon, ki prihaja k osamljenemu Igorju, da skupaj gledata televizijo.

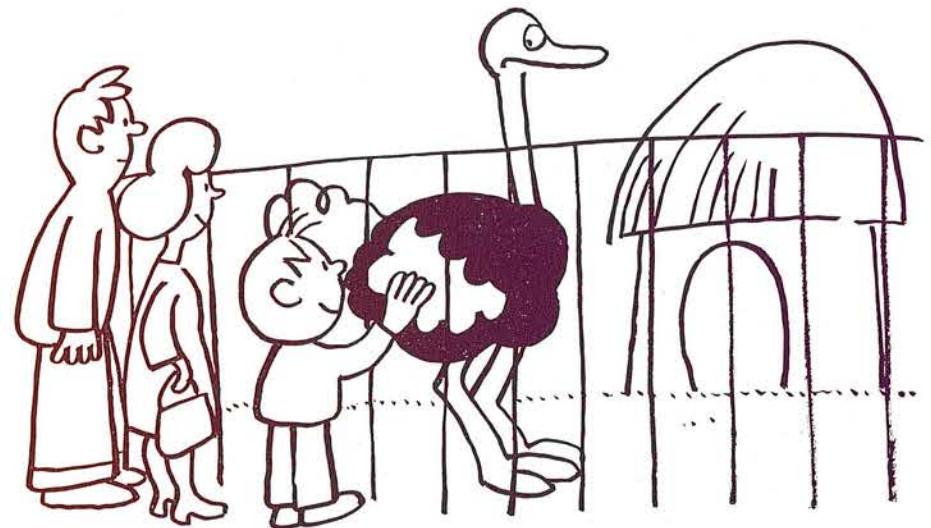
Noj, noj, ga pokliče Igor.

Toda noj kar naprej tiči z glavo v pesku.

Jon! ga tedaj pokliče Igor.

Noj potrese z repom, zgane s krili in izvleče glavo. Malo gleda naokrog, nato se nekoliko prestopi in pride prav blizu k ogradi in Igorju. Pusti, da ga fantič gladi po perju.

Vse kaže, da te pozna, se smeje oče.

Kako bi ga ne, reče mama, saj je več s fantom kakor midva.

Oče se ne smeje več.

Malo manj bom vozil, sklene, in potem bomo več skupaj.

Morda bom lahko delala samo do poldne, reče mama, in potem bomo več skupaj.

Juhu! vriska Igor. Vsi skupaj in noj!

Seveda, tudi noj, pritrdi mama.

Ali ti ni pomežiknil? vpraša oče. Seveda ti je pomežiknil!

Videti je bilo, kakor da bi pomežiknil.

Pridi jutri, mu naroča Igor. Spet bom sam in bova gledala televizijo. Črni Kolt bo spet nastopil in morda bo prebrisani Joe-Brazgotinar spet ukanil šerifa Kapljico. Vsekakor pridi!

Zdaj se zdi, da je noj prav zares pomežiknil. Tudi mama in oče sta to opazila.

Potem gredo mama, oče in sin še naprej in se kar naprej vozijo z rdečo cisterno in ta dan naj še dolgo traja!

Prazničen dan!

KONEC

Spektakularna zgodba »Z glavo v pesku« je parodija na televizijo in »amerikanizacijo« nje-nega programa. Ta zgodba nas tudi uči, da osamljenemu otroku ni mogoče zamenjati staršev z nadomestki.

Meta Rainer

Ilustr. Bine Rogelj

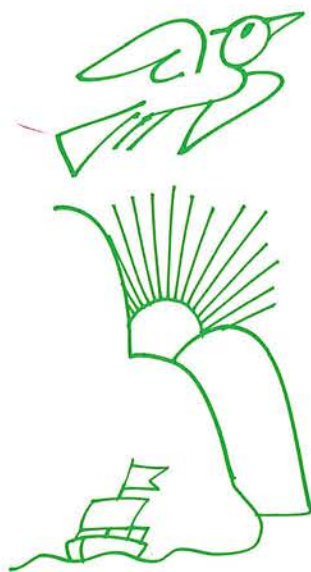
Moja barčica

Preden za goro
sonce se skrilo je,
reko srebrno
z žarki oblilo je.

Bela meglica
v valčkih zaspala je,
vso noč o soncu
zlatem sanjala je.

Rano iz gnezda
ptica je švignila,
bela meglica
k soncu se dvignila.

Vetrci sveži
z reko šeptali so,
barčico mojo
bogve kam gnali so...

Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

ANIN

NA IMA SADNA
IN MNOGO .

NA JE DANES ZAGLEDALA
OKOLI JE
LETALA .

V RAS EJO RUMENI
, RDEČI IN BELE
ANA JIH PRIDNO
Z , Z IN Z JIM
RAHLJA ZEMLJO.

MOJ KLAVIR

Ko sem imela osem let, so lepega dne prisopihali v drugo nadstropje štirje postreški in postavili v našo najlepšo sobo pianino. Bil je lep, nov in svetel, da sem se v njem videla kot v zrcalu; okrašen je bil z rezbarijami v slogu tedanje dobe.

Ko sem odprla pokrov, se mi je klavir široko in prijazno zasmeljal, ko je pokazal svoje bele zobe; dotaknila sem se belega zoba nekje v sredi glasbila in pianino je milo zapel kot pastirska piščal iz pravljice. Če sem pritisnila na tipko na skrajni levi, je zabobnelo kot bi grmel v Istri. Če sem pa tipkala na skrajni desni, so se oglasili mladi ptički. A med belimi so bile tudi črne tipke. Redkeje mi je prst pritisnil nanje. In takrat je zapelo žalostno; vsaj meni se je tako zdelo, saj je bila tipka črna. Črna pa je noč in črni so žalostni ljudje.

Jeseni so me vpisali na Tržaško Glasbeno Matico in začela sem z učenjem klavirja. Moj prvi učitelj je bil prijazen gospod, ki je malo jecljal. A moj oče mi je povedal, da lepo poje in da nikoli ne jeclja, kadar poje. To se mi je zdelo zelo zanimivo. Tudi njegov način poučevanja je bil zelo zanimiv: na hrbtno stran roke mi je položil zlat krajcar in ta ni smel zdrkniti na tipke, tako mirno in vodoravno sem morala držati roko. Gibati so se smeli le prsti. To je bila zame nova igra. Zelo sem se trudila, da je krajcar ostal na roki in tipkala sem c, d, e, f, g; g, f, e, d, c; c, d, e, f, g; g, f, e, d, c. H klavirskim uram sem rada hodila, ker mi je učitelj znal vzbuditi veselje do glasbe in

kmalu sem zaigrala tudi »Barčica po morju plava«.

A takrat je bila prva svetovna vojna in predno sem vedela, kaj pomeni križec pred notami, je moj klavirski učitelj moral k vojakom.

Dobila sem drugega učitelja. Bil je velik, suh in imel je dolge lase, kot so jih takrat nosili umetniki. A pri njem nič zlatega krajcarja. Roke je bilo treba upogibati, zapestji dvigati in nižati, da bi bil krajcar takoj odletel pod klavir. Še predno sem doumela novi način igranja, so tudi drugega učitelja poklicali k vojakom.

Tretji učitelj je bil dobrodušen debel gospod z naočniki, izza katerih se mi je prijazno smehljal. Takoj sva si imela veliko povedati. Včasih me je posadil tudi na svoje koleno in bila sva dobra prijateljca, Nisva še prav začela s poukom, ko je tudi on moral na fronto.

Da bi mi vojna ne pobrala še četrtega učitelja, me je mama peljala k neki učiteljici za klavir. Bila je postavna, ljubezniva pa tudi zahtevna gospa in kmalu sem znala igrati sonatine, narodne pesmi in skladbice za otroke. Najljubša mi je bila »Mer tranquille«, kar se po naše pravi »Mirno morje«. Ob njej sem slišala pljuskanje valov, čutila zibanje barke in zazvenela mi je pesem ribičev.

Ko smo se poleti peljali na počitnice pod Gorjance k sorodnikom, sem morala pokazati tetam in stricu svoje znanje na klavirju. Ker pri njih ni bilo klavirja, smo odšli v bližnjo gostilno, kjer so imeli velik, črn, razglašen kla-

vir. Seveda sem jim zaigrala svoje »Mirno morje« tako milo, da so si tete brisale solze, stric pa je smrkal. Kaj šele, ko bi klavir ne bil razglašen!

Ko smo se vrnili v Trst, sem nadaljevala s klavirskim poukom in klavir mi je postal prijatelj, ki je z menoj pel, če sem bila vesela, in jokal, če sem bila žalostna. Bolj in bolj sem vzljubila glasbo.

Takrat je prišla v Trst na gostovanje Zagrebška opera. Polna dvorana pri vseh predstavah. Navdušenje se ni in ni poglelo. Dajali so opere »Nikola

Zrinjski«, »Figarova svatba«, »Rigoletto«. Takrat sem se prvič srečala z Mozartom in Verdijem. Med pevci so bila zveneča imena: Rijavec, Križaj, Primožič, Polakova. In ko sem jih srečala na ulici, sem bila presrečna! In zaželela sem si note z znamenitimi ariami, ki so jih prepevali zagrebški pevci. Spoznala sem čar opernega gledališča. Tako se je polagoma širilo moje glasbeno obzorje.

1919. leta pa smo se selili v Ljubljano. Bilo je proti koncu maja. Tovorni vagon z našim pohištvom je stal na tiru ob morju in bil priklopljen dolgemu vlaku tržaških izseljencev. Stal je vse popoldne na Rivi Grumuli. Del našega vagona, kjer je bil tudi moj klavir, je postal sprejemnica. Prihajali so naši tržaški znanci in prijatelji po slovo. Vsem nam je bilo bridko pri srcu, nam, ki smo odhajali, in onim, ki so ostali. Klavir je stal zaklenjen, tih in nem. A ko se je vagon zvečer premaknil, da nas odpelje iz Trsta, se je v klavirju oglasilo, kot da je nekaj zajokalo.

Kolesa so tolkla čedalje hitreje svoj ram, tam, tam, ram, tam, tam. Že smo se dvigali v reber, v daljavi pod nami pa so izginjale poslednje tržaške luči.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Jasna Merku

3 + 3 = 3

Šmentano je čudna reč - tri in tri je tri, nič več: so bile pri naši hiši mačke tri in še tri miši, mačke so do mišk zabredle, vse tri miške so pojedle - šmentano, res čudno ni: tri in tri je zopet - tri!

Utrinki iz sedanjosti

Lojze Abram

Dežela treh otokov

Sredi prostranega Sredozemlja leži majhna deželica treh otokov: Malta, nekoč utrjena postojanka, danes odprta državica vsem tistim, ki si jo želijo ogledati.

Zaradi svoje izredno ugodne lege na stičišču pomorskih poti v Sredozemskem morju, so si Malto v preteklih stoletjih lastili razni narodi in ljudstva ter jo sčasoma spreminjali v pravo trdnjavo z mogočnimi obzidji okrog majhnih, utrjenih mest, ki še danes pričajo o bogati zgodovini teh treh malih otokov: Malte, Goza in Comina. V zadnjih desetletjih je bila Malta močno zavarovano oporišče pod angleško oblastjo, ki ga še danes uporabljajo Angleži proti plačilu visoke odškodnine. Pred enajstimi leti pa je ta mala državica postala samostojna in se sedaj trudi, da bi se znebila še zadnje odvisnosti od angleške krone.

Omenil sem bogato zgodovino. Pomisliti morate, da so na Malti živeli ljudje že pred štiritisoč leti, o čemer pričajo razvaline mogočnih zgradb iz tistih časov. Največjo blaginjo pa je Malta dosegla za časa slovitenh vitezov sv. Ivana Jeruzalemskega, ki so semkaj prispeli z otoka Rodos. Malteški vitezi so bili bolničarji in so dajali pomoč revnim in bolnim romarjem v sveto deželo. Obenem so se ukvarjali s trgovino. Razni vsiljivci so Malto napadali in hoteli zavzeti. Zato so se morali vitezi vojskovati in so bili prisiljeni graditi mogočne utrdbe in visoka obzidja okrog prestolnice La Valletta nad največjim naravnim pristaniščem Grand Harbour, v katerem so se zatekale ladje in iskale zavetje. Iz tistih časov je več mogočnih zgradb, cerkva, palač in pisana zbir-

ka raznovrstnega orožja, ki je sedaj razstavljeno v bivši palači velikega viteškega mojstra. Obiskovalec si lahko tu ogleda oklepe, kije, sekire, čelade, topove in še marsikaj zanimivega. Vse pa je zelo majhno, kar pomeni, da so bili malteški vitezi nizke rasti.

Sicer so majhni vsi Maltežani. Ni torej čudno, če imajo na Malti zelo majhne avtobuse, da se mi le s težavo zrinemo vanje in trkamo z glavo v strop. Nič bolj udobna ni malteška značilna kočija »karozzin«, ki je prav tako majhno in ozko vozilo s konjsko vprego, da v njem komaj sediš.

Po angleški navadi nosijo malteški šolarji posameznih šol uniforme. Šole so tu ločene in sicer posebej za fante in posebej za dekleta. Ko se obiskovalec kreta po otoku in si ogleduje razne zgodovinske zanimivosti, naleti večkrat na skupine šolarjev, na cele razrede, ki se snovi učijo na kraju samem. Taka je na Malti navada, da šolarji pod strokovnim vodstvom obiskujejo muzeje, cerkve, razvaline in druge zgodovinske pomembne zgradbe, kjer jim učitelj razlaga

DOLINSKA OBČINA - Dolina - sedež občine. Starodavna cerkev je posvečena sv. Urhu. V vasi sta dve slovenski šoli: osnovna in srednja.

DOLINSKA OBČINA - Je najbolj vzhodna občina na Tržaškem. Meri 23,10 km² in po štetju iz leta 1970 ima 5597 prebivalcev. Kraji dolinske občine so: Dolina, Kroglje, Boljunec, Boršt, Zabrežec, Hrvati, Botač, Jezero, Draga, Pesek, Gročana, Ricmanje, Log, Domjo, Krmenka, Lakotiče, del Žavelj, Mačkolje in Prebeneg. Občinski grb.

DOLINSKA OBČINA - Ricmanje. Vas leži na strmem bregu. Tu je znamenita cerkev posvečena sv. Jožefu. Pod vasjo je šola s celodnevno zapolnitvijo.

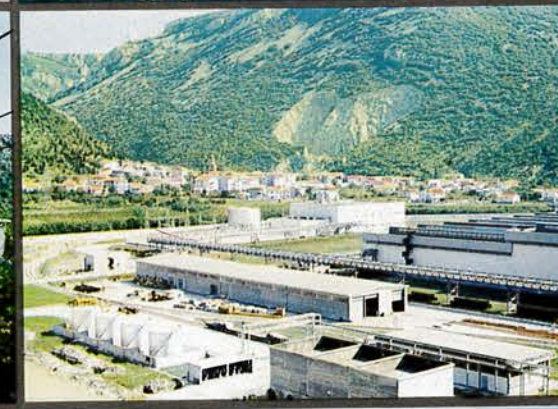
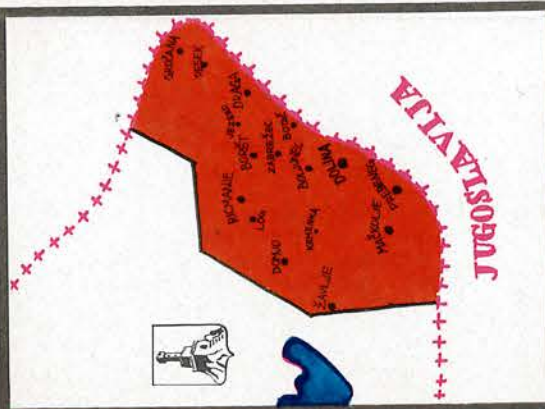
DOLINSKA OBČINA - Občinska hiša v Dolini.

DOLINSKA OBČINA - Boljunec in nova obsežna tovarna velikih ladijskih motorjev »Grandi motori«. V vasi je slovenska osnovna šola.

DOLINSKA OBČINA - Nad Ricmanji je velik kamnolom. Odtod vozijo po žičnici zdrobljeni kamen v cementarno. Poleg tega obratujejo v občini še drugi kamnolomi.

DOLINSKA OBČINA - Divja soteska reke Glinščice. Na strmem in težko dostopnem pobočju je starodavna cerkva na Pečeh. V dolini Glinščice so vidni ostanki nekdanjega rimskega vodovoda.

DOLINSKA OBČINA - Na večji ravnini pod Dolino so zgradili ogromne rezervoarje, odkoder potiskajo nafto po dolgem naftovodu iz Doline v Ingolstadt v Nemčiji.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
V zadnji svetovni vojni je naše mesto pretrpelo mnogo hudega: lakoto, mraz, pomanjkanje vsega, letalske napade in še zlasti kruto nasilje fašistov in nemških nacistov.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
Z velikim zadovoljstvom so se tržaški borci srečali 30. aprila s prednjimi edinicami Jugoslovanske armade, ki so od raznih strani prodirale v mesto in začele obkoljevati sovražnika.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
1. maja so se srečale enote Jugoslovanske armade z zavezniško vojsko, ko je privozila v Trst z zahoda motorizirana kolona novozelandskih vojakov.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
Po porazu nemške vojske in fašističnih podreptnikov je Trst končno svobodno zadihal. Meščani so svoje zadovoljstvo izpričali že 3. maja z velikim shodom na Velikem trgu.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
Na letošnji 1. maj slavimo trideseto obletnico osvoboditve Trsta, kar je pomenilo za Tržačane tudi konec vojnih grozot in trpljenja.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
Zato je naravno, da so Tržačani hrepeneli po svobodi. 29. aprila 1945. leta je dozorel pravi trenutek za vstajo. Delavci so se z orožjem v roki uprli nemškim in fašističnim četam.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
Na dan 1. maja so vkorakale v mesto številne brigade Jugoslovanske armade. Po srditih bojih so ga skoraj v celoti osvobodile. Nemci so se še krčevito branili v gradu. Sv. Justa, v sodni palači, pri Revoltelli in na Konkonalu.

1. 5. 1945 - OSVOBODITEV TRSTA -
Najbolj krvave bitke pa so se bile na Opčinah. Tam se je nad 3000 Nemcev z vso silo branilo pred napadi enot Jugoslovanske armade. V bitki je padlo mnogo Nemcev in tudi partizanov. Nemci so se na Opčinah predali šele 2. maja.

snov, kar je bolj učinkovito, kakor če bi to opravljali v zatohlem razredu. Tak način učenja imajo malteški šolarji zelo radi in sami priznavajo, da jim snov bolj ostaja v spominu. V razredu se v glavnem učijo tistih snovi, ki niso »pri roki«, kot na primer oba jezika, malteški in angleški, ki sta na otoku

uradna in enakopravna. Poleg tega se učijo še kak tuj jezik. Malta je namreč postala svobodna država in njeni prebivalci dobro vedo, da morajo pospeševati turizem, ker dežela ni tako bogata, da bi se lahko sama preživljala. Vsekakor je za Maltežane najbolj važno to, da so svobodni in neodvisni.

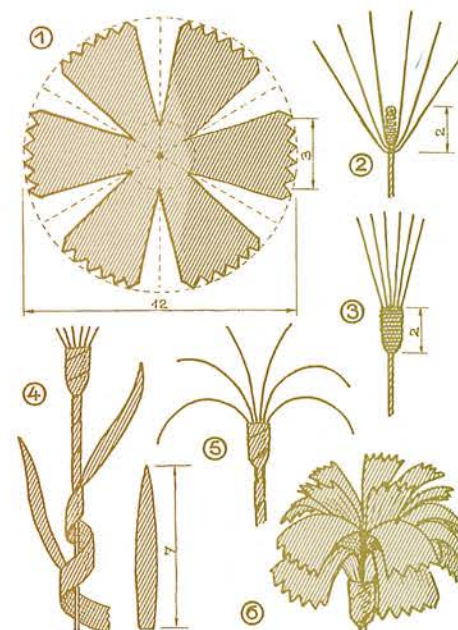
Poskusimo tudi mi

Papirnati nageljni za mamico

Druga nedelja v maju je praznik vseh mamic. Nanj ne smete pozabiti! Prav gotovo ste si že omislili darilo, a dandanes so darila zelo draga, zato bo vaša mamica ravno tako vesela, če ji boste podarili šop lepih rdečih nageljnov, ki jih boste sami izdelali. Zapomnite si, da nobena stvar ne more nadomestiti svežega cvetja, mamici pa boste vendarle napravili veselje s cvetjem, ki bo delo vaših rok.

Za izdelavo nageljnov potrebujete rdeč in zelen papir in od enega do dveh milimetrov debelo žico. Iz rdečega papirja izrežite kroge v premeru 12 centimetrov, kot kaže slika (1). Za cvet sta potrebna najmanj dva kroga, s tremi krogi pa bo bolj košat. Vzemite nato 35 centimetrov dolg kos žice, en konec zapognite in ga obvijte v volneno nitko (2). Vtaknite izrezane kroge in liste zasukajte navzgor. Tudi čašo cvetja ovijte z volneno nitko (3). Iz zelenega papirja narežite 1 centimeter široke trakove in liste (4) in jih začnite od zgoraj navzdol ovijati najprej okrog čaše, cveta in nato na žico - steblo, tako da v razmahu 4 do 5 centimetrov

vpletete k steblu po en list. Liste cveta zapognite nato navzdol (5), spodnje bolj zgornje manj. Pomagate si lahko s paličico ali svinčnikom. Tako nastane nagelj (6). Namesto krep papirja lahko uporabljate tudi ostanke tekstilnega blaga.

LAMPARA

(LEGENDA)

Pred mnogimi, mnogimi leti je živel na obali Sardinije ubogi, mali ribič Jakob.

Imel je dva mlajša brata. Bili so brez staršev. Ko sta umrla, sta za-

pustila otrokom hišico ob morju in ribiško barko a nič denarja.

- Skrbi za oba brata, - mu je rekla mama predno je umrla. - Ti si najstarejši. Tebi ju zaupam. Obljubi mi, da boš skrbel zanju!

- Bom, mama, - je odgovoril Jakob s solzami v očeh.

V nekaj tednih se je naučil ribariti, znal je vreči mrežo jo dvigniti in poznati ribe.

Z ribami so se hranili in uspelo mu je tudi nekaj zaslužiti s prodajo...

Vse je bilo v redu in borno življenje je enakomerno teklo naprej do neke hude zime. Ves teden je divjal vihar, morje je hrumelo in zaganjalo ob obalo velikanske valove. Ni bilo mogoče iti ribarit. Kmalu je skopnel težko prihranjeni denar in bratje so bili lačni.

- Daj nam jesti! - sta obupano prosila mlajša brata.

- Ničesar nimam, - je Jakob odgovoril.

- Pojdi po ribe!

- Ne morem z barko na morje, valovi so previsoki.

Jakob je bil obupan. Sedmi dan se je morje končno umirilo. Takoj je skočil v barko in odveslal na lov.

Vrgel je mrežo in vesel čakal ulova. Čez nekaj časa je dvignil mrežo, a bila je popolnoma prazna. Vrgel jo je drugič in tretjič. Ves dan je metal mrežo v morje in vsakokrat jo je dvignil prazno.

Sonce je že zašlo in Jakob ni ujel niti ene ribe.

Kaj naj stori, bil je silno žalosten. Mislil je na bratca, ki sta lačna in jokata, in skoraj je zajokal tudi on. Še zadnjič je vrgel mrežo, a tudi tedaj je bila prazna.

Nastala je noč. Ničesar ni bilo več videti. V daljavi so na obali zamigljale luči. Pogledal je na nebo, na katerem so se že lesketale zvezde. Zajokal je:

- O, jaz revež, je vzdihnil. - Doma me čakata dva lačna brata, a jaz nisem ničesar ujel. Kako naj grem domov brez rib?

Zvezde na nebu so čule njegovo tožbo in najmanjša med njimi je vsa ganjena spregovorila:

- S svojim bleskom ti bom pomagala - je rekla zvezdica s tenkim, lepim glasom. - Razsvetlila bom morje vse naokoli, da se bo svetilo kot srebro. Videl boš, kako bo moja svet-

loba privabila ribe v jatah k tvoji barki, in jih boš z lahkoto ujel.

Jakob je pogledal morje z očmi polnimi upanja in kar je zagledal, ga je osupnilo in navdalo z velikim veseljem. Voda okrog barke je bila razsvetljena kot podnevi. Močan blišč je privabil nešteto rib. Tedaj je Jakob vrgel mrežo in kmalu je bila polna.

Hvaležno se je ozrl na nebo in ves srečen odveslal proti domu, kjer se je zopet naselilo zadovoljstvo in veselje.

Od takrat ribiči lovijo ribe v temnih nočeh z močnimi lučmi, h katerim priplavajo ribe v jatah. Te luči imenujejo lampare. Vidimo jih v nočeh brez mesečine daleč na obzorju. Bleste se v dolgih vrstah, kot da je iz valov zraslo čarobno, razsvetljeno mesto.

Priredila Ludovika Kalan

Franci Lakovič

Ilustr. Magda Tavčar

ČRNOGLED

Črni je Peter iz Črne vasi, črno vse vidi, še kadar zaspi. Kadar prekriža mucek mu pot, črno spet vidi Peter povsod. Taka očala bom fantu poslal, da rožnate barve bo z njimi spoznal.

Šport

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

Devete zimske športne igre

Slovensko planinsko društvo v Trstu pri organizaciji zimskih športnih iger nima sreče. Že devet let se odborniki društva trudijo, da bi edine zimske igre zamejskih Slovencev čim boljše izpadle, sreča pa jim ni naklonjena. Ko je letos že izgledalo, da bo vse v redu, je tekmovanje preprečil... sneg. Kako to, se boste vprašali? Saj vendarle smučamo na snegu! Res je, a vsak, še tako poprečen smučar dobro ve, da je več vrst snega: od mokrega do suhega, zato ni vseeno, kakšen je sneg za tekmovanje.

Slovensko planinsko društvo se je za letošnje devete zimske športne igre, ki bi bile morale biti generalka za prihodnje desete jubilejne igre, zares temeljito pripravilo. Povezalo se je s smučarskim klubom »Snežinka« v Ljubljani v upanju, da bo tekmovanje boljše uspelo, tako s tehnične kot z organizacijske plati, ker so se vsako leto kopičile pritožbe zaradi časomerilske službe, ki so jo opravljali sami člani planinskega društva. Vse skupaj pa je splavalo po... vodnem snegu.

Vso zimo so se smučarji pritoževali zaradi pomanjkanja snega. Tokrat pa je prav sneg na Krvavcu preprečil tekmovanje. Krvavec je bil ves v megli, zmanjkalo je celo električne energije in proge so bile vse močno zasnežene. V dveh dneh, ko bi se morale odvijati zimske igre, je zapadlo nad 60 centimetrov novega snega. Bilo ga je toliko, da tečajniki, ki so bili na Krvavcu v drugi polovici decembra, sploh niso spoznali smučišč in prog. Skratka, Krvavec je tekmovalcem pokazal pravo zimsko lice.

Iz teh razlogov letošnje zimske igre niso bile take, kakor so tekmovalci in seveda

publika pričakovali. V nedeljo 30. marca, ko bi bila morala biti na sporedu slalom in tek, je bilo že od ranega jutra očitno, da tekmovanje ne bo mogoče izpeljati. Člani smučarskega kluba »Snežinka« so postavili progo za veleslalom, seveda tako, da so hitrost tekmovanja omejili, da bi preprečili zlome in poškodbe, saj je bil sneg izredno težak in moker in zato zelo nevaren. Na srečo hujših poškodb ni bilo in tekmovanje se je zaključilo v veselem razpoloženju, čeprav se je tudi letos pojavila skupinica staršev nastopajočih, ki je protestirala ob razglašanju neuradnih rezultatov. Omeniti je namreč treba, da so se elektronske naprave za merjenje časa pokvarile, zato so bili člani ljubljanskega kluba »Snežinka« primorani meriti čas z navadnimi štoparicami.

Naj se pri tem spomnimo tekmovalke, ki naj bi postala zgled vsem udeležencem zimskih športnih iger. Mala Tanja Kuret, ki je nastopala v kategoriji »medvedk«, se je na Krvavec pripeljala že v četrtek, da bi trenirala. Namesto tega, je morala leči v posteljo, ker jo je napadla visoka vročina. Do nedelje, ko so se drugi skušali smučati po zasneženih progah, je bila Tanja v postelji. Ko pa je zvedela, da tekmovanje bo, je na vse načine prepričevala starše, da mora tudi sama nastopiti. Bila je tako prepričljiva, da so ji starši ugodili. Nastopila je in zasedla četrto mesto. Mesto ni važno, važno je to, da je Tanja še enkrat dokazala De Coubertinov izrek, da ni važno zmagati, ampak tekmovati.

Za letošnje devete zimske športne igre se je prijavilo nad 120 smučarjev. Kljub sla-

bemu vremenu in težavam, ki so preprečile reden potek tekmovanj, se jih je na štartu predstavilo skoraj 70. To je dokaz, da so zimske igre močno pritegovale, čeprav so bile na Krvavcu. V posameznih kategorijah od »čebelic« do »veteranov« so se na prvo mesto uvrstili: Katja Milič, Andrej Piščanc, Aleksandra Škrk, Igor Gombač, Adrijana Margon, Andrej Don, Marta Siega, Marko Mesesnel, Sonja Jazbec, Igor Piščanc, Katjuša Ožbot, Stojan Kuret, Damijana Pernarčič, Borut Deško in Žarko Vechiet. Prvaka 9. zimskih športnih iger sta postala Katjuša Ožbot iz Gorice v kategoriji »mladinke« in Borut Deško iz Trsta v kategoriji »članov«. Pokal za najuspešnejše društvo je osvojila tekmovalna skupina Slovenskega planinskega društva, ki je dobilo tudi pokal za najvišje število prijavljenih v otroških kategorijah.

Gremo v gledališče

Adrijan Rustja **M. C. Hannequin: Anatolov dvojnik**

Čas, ki gre od leta 1871, ali po mnenju nekaterih od leta 1880 do začetka prve svetovne vojne 1914. leta imenujemo »Belle époque«. To je najlepši, najbrezkrbnejši čas zahodne Evrope, predvsem Francije. V znamenju zaslužkarstva se je Francija ob podpori malih poslovnih ljudi povzpela na vrh evropskega bankirstva, čeprav ji ni uspelo uvrstiti se v industrijski krog Združenih držav, Anglije in Nemčije.

Umetniško se ta doba zrcali v lahkih predstavah, ki so imele zgolj namen zabavati plehko a bogato meščanstvo. Tako predstavah, ki so imele zgolj namen zabavati plehko a bogato meščanstvo. Tako prednjači cirkus, opereta, café chantant in vaudeville.

Vaudeville je lahkotna, meščanska komedija, v začetku grajena na stalnih komičnih tipih - neke vrste Commedia dell'Arte - nato pa vedno bolj strogi odraz dobe in ljudi. V tem času prednjačijo trije pisatelji: Eugéne

Scribe (1971-1861), Eugéne Labiche (1815-1888) in Georges Feydeau (1862-1921). Mojstri komedijskega zapleta, virtuozni tipol-

ške komedije in satire, so bili s svojimi številnimi odrskimi deli, dobri dobavitelji tedanje zelo močne industrije gledališkega razvedrila. Ob teh velikih piscih je krožilo veliko manjših, a nič manj zanimivih avtorjev.

Pred leti je Stalno slovensko gledališče uprizorilo Alfreda Néoclesa Hannequina »Moje dete«, letos pa je seglo po delu njegovega sina Mauricea Charlesa Hannequina »Anatolov dvojnik«.

Maurice Charles se je rodil v Liegiju 10. decembra 1863, umrl pa je v Motreauxu v Švici. 3. septembra 1926. Do leta 1886 je objavljaj svoja dela pod psevdonimom Maurice Delrun. Sodelavce je izbiral med izkušenimi pisatelji vaudevillov. Očaran od svojega poklica, katerega namen je bil

ugajati in zabavati, je stremel bolj k briljantni situacijski komiki kot k dialogu. Napisal je okrog 70 odrskih del in okrog 12 operet. Njegova dela so igrala vsa poklicna gledališča z velikim uspehom. Premiera »Anatolovega dvojnika« (v originalu: Le Coup de fouet) je bila 10. januarja 1901. V ljubljanskem gledališču so to delo igrali 9. januarja 1903, v tržaškem Narodnem domu so isto delo uprizorili 7. januarja 1912.

Ne moremo ravno reči, da je tema »Anatolovega dvojnika« z očitnimi namigi na zakonsko varanje najbolj priporočljiva za otroke, a v današnjem času, ko so otroci priča vse kaj hujših scen, je to kar puritanska igra. Mirne duše si jo lahko ogledate in zabavajte se! Smejte se, saj je SMEH ZDRAVJE STOLETIJ.

Filatelija

Helena Magajna

SVETO LETO V ITALIJI

Skoraj tri mesece po novem letu je končno v Italiji izšla prva serija znamk, posvečena praznovanju Svetega leta. Serijo sestavlja pet znamk z nominalno vrednostjo 40, 50, 90, 150 in 180 lir. Na znamki za 90 lir je upodobljen most Sant'Angelo v Rimu, preko katerega so v srednjem veku hodili romarji v baziliko sv. Petra. Ostale štiri znamke prikazujejo Berninijeve angele. Znamke so natisnjene v nežnih odtenkih modre, zelene, vijoličaste in lila barve z zlatimi napismi. So sicer lepe, a premalo svečane za počastitev Svetega leta.

Prihodnja izdaja bo, čeprav z zamudo, namenjena proslavitvi 500 letnice rojstva Michelangela Buonarrotija. Izdaja je objavljena za 17. april. Pri tem ne morem mimo dejstva, da so Sovjetska zveza, Romunija in Zvezna republika Nemčija že izdale lepe serije znamk o Michelangelu. Res lep zgled za Italijo!

Konec marca je italijanska poštna uprava povišala poštino. Tako na primer stane znamka za pismo namenjeno v Italijo 100 lir, za tujino pa 150 lir. Če smo že toliko časa čakali na nove izdaje, nastane vprašanje, zakaj niso nominalnih vrednosti znamk prilagodili novim poštnim tarifam. Pri tem se sprašujemo, zakaj imajo nove serije znamk za 50 in 90 lir, ki sta skoraj neuporabni, ni pa znamke za 100 lir. To je zopet klasičen primer birokratske zmešnjave v Italiji.

OLIMPIJSKE ZNAMKE V AVSTRIJI

Da se v Avstriji vneto pripravljajo na prihodnjo zimsko olimpijado, dokazuje lepa serija znamk, ki je namenjena 12. zimskim olimpijskim igram leta 1976 v Innsbrucku. Serijo sestavljajo štiri znamke, ki prikazujejo razne zimske športne discipline: alpsko smučanje, hokej na ledu, smučarske polete in tekmovanje v štirisedežnem bobu.

Novosti na knjižni polici

Branka Jurca: KO ZORIJO JAGODE

Mladinska povest, v zbirki *Odisej* izdala založba Mladinska knjiga v Ljubljani, 1974, 225 strani.

Pisateljici se je v tej povesti posrečilo prepričljivo opisati prva krhka iskanja petnajstletne deklice Jagode, ki je otrok, dekletce in že skorajda mlada ženska obenem. Ta pubertetna Jagodičina razslojenost izstopa v različnih zornih kotih, iz katerih nam pisateljica slika svojo ljubljenko. Ta je otroško naivna, domišljijško neotipljiva, pa spet preprosto spontana osmošolka, ki doživlja svoj stvarni in čustveni svet v vsakdanjem utripu Ljubljane. Jagoda je vseskozi v ospredju zanimanja, ko spoznavamo spontanost njenega družinskega sožitja in življenjsko okolje, v katerega stopa skozi svoj osmi razred osemletke. Z njo doživljamo njena spoznanja, ko se ji odpira široki svet. Knjiga je privlačna in zanimiva in jo bralec težko odloži, dokler ne spozna vse doživljaje mlade Jagode.

Janez Mrdavšič: UTRUJENO OTROŠTVO

Mladinska povest, v zbirki *Sinji galeb* (št. 183) izdala založba Mladinska knjiga v Ljubljani, 1975, 111 strani.

Knjiga opisuje trpljenje slovenske družine s slovenskega Koroškega, ki so jo na-

cisti ob začetku zadnje vojne izgnali v Srbijo in njeno posestvo zaplenili za nemški narod. Nasilneži so odgnali očeta, mater, sedemdesetletno babico, otroke s culami, med temi tudi desetletnega od paralize hromega Stanka in trinajstletnega Janeza. Nekje v Srbiji, blizu reke Morave, je družina čakala dolga štiri leta na povratek. Medtem so pokopali babico, brata Rudija so zaklali četniki, hromi Stanko pa ni dočkal vrnitve v svoj svobodni rodni kraj. Brat Janez je avtor avtobiografske povesti, v kateri doživeto opisuje križev pot svojih najbližjih, ki niso nikoli klonili pred nasiljem, in nam sedaj ponuja v branje svoje utrujeno otroštvo.

Žarko Petan: KAKO JE SVET POSTAL PISAN

Zgodbice za otroke, v zbirki *Cicibanova knjižnica* izdala založba Mladinska knjiga v Ljubljani, 1974, 78 strani.

Gre za kratke zgodbice, v katerih Majda in Andrejček pripovedujeta svoje doživljaje, porednosti in nova spoznanja, se tu pa tam nekoliko sprenevedata in bahata, a ostaneta v bistvu dva ljubka otroka, ki spoznavata pisane svet okoli njiju. Branje je prijetno in zgodbice zavedejo bralca v res pisane svet otroštva, čeprav mora pisatelj priznati, da je v resnici svet veliko bolj pisan, kot ga je v zgodbicah opisal. Zlasti sive in črne barve je v pravem svetu več kot preveč.

Vse tri knjige lahko dobite v Tržaški knjižnici.

Razposajenci v trgu

Čeprav so bile velike šolske počitnice, so bili nekateri izmed trških otrok pokonci že s prvimi sončnimi žarki. Ivo, Matej, Mirko in Jure so bili skoro neločljivi. Skupaj so hodili v šolo, drug drugemu pomagali pri učenju, bosopetili po zaspanem trgu, o katerem so trdili, da je nadvse dolgočasen, saj se nikoli nič ni pripetilo. Vsega v zelenju, med gozdovi in Sotlo stisnjeneja, so obiskovali le pisani metulji in med vrtovi, polnimi cvetja, so se brenče spreletavale le brenčeče čebele, tako da jo je ta četverka, stikajoča za vrtnimi jagodami, nemalokdaj skupila.

Tistega večera, ko je sonce že zašlo za gradom na strmem gozdnatem vrhu, si je četverka domislila nič kaj pohvalno šalo. Pred dnevi, ko Mirkove stare mame ni bilo doma, so fantiči brez privoljenja, skoroda pustošili po njenem vedno lepo negovanem vrtu, da so veje vabljivih češenj zlomljene kaj žalostno visele k tlom, na gredicah polnih jagod pa je bilo tudi polno stopinj, otroških stopinj. Seveda, stara mama ni bila prav nič vesela takšnega pustošenja. Rada je imela otroke in sama jim je dajala, če so jo le prosili, toda kaj takega storiti njej, pa je bilo le malce prehudo. Stopila je k Mirkovemu očetu, pa še k temu in onemu in opoldne je bila na domovih četverke huda ura.

Fantiči pa bi ne bili trški razposajenci, če bi ne bili brž skovali povračila za opoldansko tepežkanje. Mirko je kar pozabil, da je stara trška gospa, ki je stanovala na zgornjem koncu trga, še njegova stara mama povrh. Staknili so skupaj glave in že so imeli načrt. Da, stari gospe bodo zagodli!

Ko se je večer že prevesil v trdo noč in so v trgu pričele brleti plinske svetilke, so se male postave splazile na vrt. Vsak je nekaj nosil s seboj. Mirko črn papir, Ivo risalne žebličke, Matej je vlekel lestev, Jure pa je oprezal. V spalnici je že kdaj ugasnila luč. Stara gospa je zaspala, in kadar je zaspala, je spala trdno. Brž so navihanci prislonili lestev in splezali po njej na dolg lesen mostovž. Neslišno so hodili od okna do okna in ga obložili s papirjem, tako da je bila za staro gospo dvakratna noč. Preklicani fantiči so tiho odšli, kot so tudi prišli. Od razposajenosti so jim kar gorele oči. Resnično niso želeli stari gospe nič hudega, le malo so hoteli poravnati račun.

S prvimi sončnimi žarki je vsako jutro vstajala tudi stara gospa. Klical jo je petelin, pa tudi zvon v bližnji cerkvi je pozvaljal. Stara gospa je sedela v postelji, si mencala oči in se čudila. »Jejmene, še taka tema, pa se petelin že oglašča. Tudi zvon že pozvanja?. Nak, le dozdeva se mi. Preutrujena sem. Seve, saj je še noč,« je tolažila sama sebe. Legla je in spala naprej.

Ko je sonce prilezlo že daleč čez hribe, se je stara gospa vnovič zbudila, se zastrmela v zatemnjena okna, pogodrnjala o predolgi noči in vnovič legla. Pred vrati je mijavkal muc, lačen in začuden, kaj je vendarle s staro gospo. Mlekarica je že prišla po steklenico, ki jo je vsak dan že zgodaj zjutraj pustila pred vrati. Začudena je strmela v še polno steklenico in

majala z glavo. »Lej, lej, stara gospa še vedno spi, kaj je le počela ponoči, hm?« Tudi pismonoša je opoldne zaman trkal po zaklenjenih vratih. Odložil je pošto poleg steklenice in majal z glavo. Pa je prišel pek in odložil zapečene žemlje in rogljičke, se začuden popraskal po glavi in že odhitel s košem naprej. Tega dopoldneva je bil tudi mesarjev vajenec presenečen. Kos mesa je zavitega v papir odložil kar na prag in smeje stekel nazaj. Povedal bo mesarju, da za čuda trška gospa danes še spi, čeprav je bila vedno v trgu med prvimi na nogah. Ko pa je prišel še dimnikar, se je maček prav zadovoljno gostil s prinešenim okusnim kosom mesa. Poskusil je tudi s steklenico z mlekom, kar pa se mu ni posrečilo, ker ga je pri tem zalotil sosedov pes. Nastal je pravcati ravs, naokoli so frfotali koščki papirja, iz razbite steklenice pa je po stopnicah teklo belo mastno mleko. Naokoli je stopical petelin, frfotal, se začuden oziral in se bržkone spraševal, zakaj je pač danes vse narobe pri stari gospe.

Ko se je pred večerom vrnila mlekarica, se je skoro sesedla od prese-nečenja. Kakšno razdejanje. Prijela se je za glavo, in za hip jo je prešinila huda slutnja. Kaj, če je stara gospa...? Kot burja je stekla k županu in mu vsa preplašena hitela pripovedovati čudno dogajanje v hiši stare gospe. Pa so jo kaj brž mahnili k stari gospe gospod župan, občinski tajnik in poveljnik orožniške postaje. Vlomili so vrata, pohiteli po stopnišču in skozi prvo sobo kot burja privihrali v spalnico, kjer je na postelji sedela stara gospa, vsa zmedena in prestrašena. Zbudil jo je strašanski hrup. ki so ga počeli pri vratih. Ona je strmela v nje, oni pa so, vsaj videti je bilo tako, prav neumno strmeli vanjo. Ko pa se je tajnik zagledal v zatemnjena okna, si ni mogel kaj, da se ne bi na ves glas zakrohotal. Vsi trije so pohiteli k oknom, jih odprli in potrgali črn papir. V sobo je planila svetloba zahajajočega sonca, stara gospa pa je še vedno brez besed strmela v občinske može.

Vse lepo in prav, čeprav so tržani zelo radi imeli staro gospo, so se še dneve in dneve smejali na njen račun in vendarle odpustili mladim razposajencem, ki so po nekajdnevni hudi uri sklonjenih glav prišli k stari gospe, se ji opravičili in ji prinesli poln jerbas dobrot, ki so jih nakupili s svojimi prihranki. Stara gospa jih je sprejela, posedli so v jedilnici, srkali kavo in jedli krhke rogljičke. Le Mirka je stara mama rahlo potegnila za uhelj in smeje vzdihnila: »Oh, mladost je pač norost!«

OBLETNICA NAPADA

21. marca je bila obletnica napada na bunker v Lonjerju. Počastili smo jo v nedeljo 23. marca. Mi otroci smo nesli cvetje, odrasli pa vence.

Med vojno so se partizani skrivali v naši vasi. Leta 1945 so fašisti napadli vas in bunker. Med streljanjem so ubili tri partizane. Pred napadom so obkolili vas in mnogo vaščanov so odpeljali v zapor.

Viljam Lorenzi
2. r. KATINARA

PETJE

V januarju sem doživel nekaj edinstvenega. V Kulturnem domu sem prisostvoval koncertu Partizanskega zbora. Ganljivo je bilo, kako je bivši gledališki igralec Julij Guštin povezoval besedilo. V dvorani ni bilo človeka, da se mu ne bi orosilo oko ob poslušanju njegovega zvočnega glasu. Tedaj je stopila pred zastor in odrske luči barokovljanska rojakinja Nora Jankovič. Zapela je lepo Kajuhovo pesem »Prečuden cvet«. Sledilo je dolgo ploskanje. Povedali so mi, da je Nora Jankovič edini slovenski človek, ki poje v velikem milanskem gledališču La Scala. Presunilo me je. Čudno se mi je zdelo, da lahko Slovenec stopi na oder tako znamenitega gledališča v velikem, betonskem, meglinem mestu.

Še bolj sem se začudil, ko je v šolo prišel pismoša in prinesel njen pozdrav. Pisala nam je iz Milana. Poslala nam je lepo razglednico velikega gledališča. Zdelo se mi je, da sedi v naši sredi, da nam poje in se smehlja, kajti vsaka njena beseda, ki nam je bila namenjena, je bila svetla in topla, kot sončni žarek. Nam šolarčkom veli, naj pojemo povsod, kamorkoli nas zanese pot, kajti naša pesem je lepa, vredna enakega spoštovanja kot tuja.

Sedim v prvi klopi. Nad črno tablo je učiteljica obesila razglednico velike umetnice, da nas bo bodrila in nam dajala moči, da ostanemo vedno in povsod - Slovenci!

Miha Samsa
4. r. SV. FRANČIŠEK

PREŠERNOVI PROSLAVI

7. februarja smo v šoli pri Domju imeli Prešernovo proslavo. Najprej nam je naš učitelj prebral »Besedo o Prešernu« Otona Župančiča, nato so učenci prvega in drugega razreda nastopili z zbornimi recitacijami in zapeli še dve pesmi. Prišli smo potem na vrsto mi, učenci iz Ricmanj. Najprej so učenci tretjega razreda nastopili z recitacijami, tem pa so sledili učenci četrtega in petega razreda. Prešernovo proslavo smo zaključili z »Zdravico«. Pod vodstvom pevo-

vodje Vladimira Švare smo zapeli vsi učenci obeh šol.

22. februarja pa je Prešernovo proslavo priredilo prosvetno društvo »Fran Venturini«. Nastopili smo vsi učenci, ki smo ponovili recitacije in petje. Zbor »Fran Venturini« je zapel nato osem pesmi. Od teh se spominjam dveh: »Zdravica« in »Dobil sem pisemce«. Proslavi je prisostvovalo mnogo ljudi. Potem je zaigrala ricmanjska godba.

Po proslavi so nas odborniki društva povabili na prigrizek. Bilo je več stvari. Na mizah so bili tudi bonboni. Marsikdo je vzel tudi po pol vrečke bonbonov. Moj brat si je privoščil kar dva žepa.

Igor Cijak
5. r. RICMANJE

UŽALIL SEM MAMO

V šoli so nam nekega dne dali zemljepisni album. Ne da bi mami povedal, sem skrivaj kupoval sličice. Ko sem se nekega večera zaklenil v sobo, mi je mama ukazala, naj odprem vrata. Vse sem lepo pospravil in odprl. Mama me je vprašala, kaj sem delal, in odgovoril sem, da nisem delal nič. Naslednji dan je mama pospravljala sobo in našla album. Istega dne sem mami vzel denar in si kupil sličice. Ko sem jih zvečer hotel nalepiti, nisem več našel albuma. Vprašal sem mamo, a delala se je, kot da nič ne ve. Ko sem zvedel, da mi ga je vzela, sem vztrajal, naj mi pove, kam ga je dala. Šele tedaj, ko sem ji vse povedal, mi ga je vrnila. Ko pa je opazila, da ji je zmanjkal denar, mi je vzela sličice in jih raztrgala. Mama je bila zelo užaljena. Povedala mi je, da se to ne sme nikoli več zgoditi. Imela je prav.

Miran Čotar
5. r. UL. RANDACCIO
GORICA

MOJ OČE

Moj oče se imenuje Karel. Ima rjave oči, in temne lase, dolg nos, je visok in suh. Ni star, a tudi ne preveč mlad. Zjutraj hodi na delo in kadar se popoldne vrača domov, hodi diva skupaj na sprehod in se pogovarjava o različnih stvareh. Rada ga poslušam, kadar pripoveduje o svojih otroških letih. Ko je bil še majhen, je bila vojna, zato je bilo življenje težko. Kljub temu je preživel tudi lepe dni, saj je bil tedaj mlad in je marsikatero nakuhal. Pravi, da je zaradi tega mnogokrat pela šiba.

Meni je najbolj všeč tista o kalu. Dogajalo se je, da so se vaški otroci ob uri počitka poletni hodili kopat v kal. Starejši ljudje s tem niso bili zadovoljni, ker so kalili vodo in je krave niso hotele potem piti. Nekega dne

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Jelka Reichman

PLOHA

Črn oblak gre čez goró,
nos pobesi za vasjó.

Prva kaplja - vodo prosi,
druga kaplja - vodo nosi,

sedem kapelj - caf, caf, caf,
tisoč kapelj - zvrhan škač.

Daleč je do prvih hiš,
sem že moker kakor miš!

pa jim je neki vaščan nalašč pobral obleke, da so ne morali vsi goli vrniti domov.

Moj očka prihaja večkrat domov zelo pozno, ko jaz že spim. Tedaj mi ni lepo, ker ga vidim šele naslednje jutro. Dober je in imam ga zelo rada.

Natalija Grgič
3. r. GROPADA

JABLANA PRIPOVEDUJE

Nekega jesenskega dne sem stala pri sosedovi jablani in opazila, da je obrana. Kar zasmilila se mi je. Tedaj jablana začela pripovedovati svojo življenjsko pot. Povedala je, da je človek vsadil majhno seme, iz katerega je zrastle. Bila je rahlo drevesce, ki se je naglo razvijalo. Spomladi je dobila cvete in obiskovale so jo čebelice, ki so v svoje panje odnašale cvetni prah.

Kmalu se je cvetje začelo razvijati v plodove. Jabolka so bila najprej majhna in zelena, potem pa so pod žarki sonca postala rdeča in sočna. Ko pa so sadeži dozoreli, je jablano obiskal človek in vsa dobra jabolka pobral. Zato je bila tedaj jablana vsa obrana in še listje ji je začelo odpadati, ker se je začela pripravljati na zimsko spanje.

Magda Prinčič
5. r. UL. RANDACCIO
GORICA

KAKO JE RAČKA PREVARALA LISICO

Živel je kmet, ki je imel mnogo kokoši, a mu jih je lisica vse požrla. Jezil se je nanjo, ker je ni mogel nikoli ujeti. Bližali so se velikonočni prazniki in kmet je sklenil, da bo zaklal račko. Račka bi pa rada še živela,

zato je začela premišljavati, kako bi se rešila. Nekoč je rekla kmetu: »Ulovim ti lisico, če me pustiš živeti.« Kmet je pristal.

Naslednjega dne se je lisica potuhnjeno približala kurniku. Račka je skočila na prsto in zaplavala v vodo. Lisica jo je opazila in omedlevala ob misli, kako bi bilo okusno njeno meso. Postavila se je ob rob vode in vabila račko: »Pridi bliže, da vidim kako plavaš!« Račka se je nekoliko približala in dejala: »Praviš, da plavam lepo jaz, ki imam tak grd rep, ti pa bi s svojim lepim in košatim repom plavala še bolje kot motorni čoln. Poskusi!« Lisica se je napihnila in skočila v vodo. Mahala je z repom, a ji ni nič pomagalo. Račka se je tedaj zadržala in poklicala kmeta, ko se je lisica potapljala. Kmet je priteknel in lisico ulovil. Bil je zelo vesel, še bolj pa račka, ki si je tako podaljšala življenje.

Aleksej Tavčar
3. r. SV. IVAN

OPAZOVAL SEM MAČKO

Z mamo sem včeraj bil pri teti. Tam sem opazil tetino mačko, ki je lovila miško. Poklical sem mamo in teto in jima povedal, da je mačka lovila ptička. Približal sem se mački in opazil, da ni imela ptička, ampak miško. Mačka se je z njo igrala. Miška je skušala zbežati, a mačka je hitro poskočila in jo spet ujela. Z mamo sva dolgo časa gledala, kako se mačka igra z miško. Potem je mačka miško zadavila in jo odnesla.

Darij Zanier
2. r. DOBERDO

Zapojmo veselo

Stana Vinšek

HUDOMUŠNO

ČE NAŠ PTIČEK...

JANEZ BITENC

Če naš ptiček nič ne po-je, čenaš zvonček ne zvo-ni,

če žre-bi-ček nič ne ska-če, takrat v redu ne-kaj ni.

Če naš mlinček nič ne melje,
če se Metka ne smeji,
če fantiček strga hlače,
takrat nekaj v redu ni.

Če metuljček več ne leta,
če se sončece jezi,
in če dež se nam obeta,
takrat nekaj v redu ni.

MOJE POČITNICE

Letošnje velikonočne počitnice sem preživela na Voglu, kjer sem bila pet dni. Bilo je zelo lepo. Škoda, da je bilo slabo vreme. Dva dni in eno noč je deževalo, tri dni in dve noči pa ves čas snežilo. Ves čas nisem prav nič smučala. Le oče je hodil smučat v snežni metež, jaz sem ga gledala, mama in sestra pa sta ves čas ostali v hotelu.

Nekoč je očka predlagal naj grem z njim smučat na njegovih smučeh. Res sem stopila na njegove smuči za njegovim hrptom in se ga oprijela. Spustila sva se po progi in prvič je šlo kar v redu, drugič pa sva štrbunknila. Padra sva tudi v tretjič in četrtič. Vztrajala sva, pa je spet šlo. Ves čas je snežilo, zato sva prišla v hotel vsa mokra. Mama se je jezila in naju okregala. Z očkom sva se samo smejala. Dobro, da se vsa smučarska oprema naglo posuši in da sva kasneje šla spet ven. Snežilo je še močnejše, zato sva se kmalu vrnila v hotel še bolj mokra kot prej. Seveda se je tokrat mama še bolj jezila.

Tamara Danieli
4. r. PROSEK

BOROV PRELEC

Bilo je sredi zime. S prijateljem Dejanom sem se podil po »Golem vrhu«. Tam je bunker, zraven katerega raste majhen bor. Nenadoma sva na boru zagledala belo stvar. Prepričala sva se, da je to gnezdo borovega prelca, ki je zelo škodljiv, ker požira spom-

ladi borove poganjke. Odlomila sva vejo in jo sežgala. Učiteljica naju je poučila, da se ličink ne smemo dotakniti z golimi rokami, ker so strupene. Z Dejanom sva naredila dorbo delo, ker bi drugače ličinke uničile ves bor.

Martin Starc
4. r. PROSEK

VČERAJ Z BRATRANČEM

Po telefonu me je poklicala teta in me vprašala, če bi prišla iskat bratranca, ker ima sama dosti dela v trgovini. Šla sem ga iskat. Bil je še v postelji, kjer je čakal, da ga kdo obleče. Peljala sem ga s seboj domov. Najprej sva se igrala z žogo in to je trajalo do poldneva, ko naju je mama poklicala na kosilo. Potem sva šla k noni, ki nama je skuhala čaj, nakar sva se spravila na bližnji travnik, kjer sva tekala in se lovila, dokler Marko ni postal siten.

Tako sem morala ves dan paziti na bratranca Marka, da sem bila zvečer kar utrujena.

Sonja Bucavelli
4. r. PROSEK

NORICE

Prejšnji teden sem dobila norice. Zelo mi je bilo dolgčas, zato sem se stalno dotikala Petra, da bi tudi on zbolel za noricami, ostal doma in se igral z menoj. Peter pa se mi je izmikal in mi grozil, da me bo izoliral, če mu ne bom dala miru.

Mama mi je norice mazala s posebnim mazilom, ki pušča madeže. Norice sem do-

bila po vsem telesu, celo v ustih. Bila sem kakor Indijanec v vojni.

Danjela Stocca
4. r. PROSEK

KURIRČEK

V našem razredu imamo dobre bralce. Vsi radi beremo. Med drugim beremo tudi Kurirčka. Na naši šoli dobivamo Kurirčka samo mi.

Ko smo danes prišli v razred, nas je učiteljica vprašala, kako je bilo med počitnicami. Potem je šla h katedru in iz predala povlekla paket. Hitro sem spoznala, da so Kurirčki, ker prihajajo vsakokrat zaviti v tak papir. Učiteljica nam je dejala, naj odpremo stran, kjer so dopisi. Ko sem jaz še listala po Kurirčku, so nekateri sošolci že zavpili: »Je tudi dopis našega sošolca Davida Furlana!«. Neki sošolec ga je glasno prebral in ugotovili smo, da je David pisal v imenu vsega razreda. Potem smo prebrali še druge dopise šolarjev iz Slovenije. Vsi smo brali. Zadnjega je prebral Marko. Jaz sem malo pojecljala.

Andrejina Menegatti
4. r. PROSEK

V ŠOLI

Hodim v drugi razred osnovne šole na Repentabru. V šolo hodim zelo rad. Imamo pridno sluginjo. V deževnem vremenu nas čaka že na vhodnih vratih, da nam obriše torbe in nas opomni, da si obrišemo čevlje. Zato je šola v najlepšem redu in snažna.

Imamo zelo dobro učiteljico, ki ima dosti potrpljenja z nami. Dvakrat na teden imamo verouk. Uči nas sestra Suzana. Povedala nam je, da kdor se bo pridno učil, bo šel letos k sv. obhajilu. Dvakrat na teden hodim v šolo k telovadbi.

Ko sem se v torek vračal domov, sem se ustavil pri prijatelju Mauriziju. Domov sem se seveda vrnil pozneje kot običajno in mama me je čakala z metlo. Le malo je manjkalo, da mi ni stresla prahu s hlač. Rekla mi je, da moram iz šole priti naravnost domov.

Ervin Černuta
2. r. REPENTABOR

MOJ ZAJČEK

Moj zajček je črn. Doma imamo dvajset zajčkov. Vsako nedeljo jim jaz dajem hrano. Dajem jim otrobe in namočen kruh. Naše tri zajklje delajo gnezdo. Zajci večkrat zbežijo na dvorišče. Nekega dne je zajček ušel iz kleti. Ko sem ga zapazil, sem ga spet spodil v klet.

Boris Guštin
2. r. REPENTABOR

MOJ PSIČEK

Nekaj časa doma nismo imeli psa. Nekoč ga je stric pripeljal. Dali smo mu ime Znupi. Vsak dan, ko pridem domov, spustim psa na prosto. Pes vsak dan nekaj nakuha. Ne-

koč je zvrnil pomije. Vsako jutro mu dam jesti, nato ga zaprem v hlev. Ko je zaprt, laja.

Mavricij Čok
2. r. REPENTABOR

ZAJČKI

Doma imamo pet zajčkov. Krmiva jih skupaj s sestrico. Ona hodi po seno. Oba se z zajčki pogovarjava. Mama je povedala, da bo imela zajklja čez nekaj dni mlade zajčke. Nekoč sestra ni mogla zapreti vrat, zato je zajček zbežal. Šele zvečer ga je mama našla v grmovju blizu hiše. Sestra je bila vesela.

Albert Zenič
2. r. REPENTABOR

MOJA KANARČKA

Dobili smo kanarčka. Mami ni bil posebno všeč, ker ni bil rumen. Stric nam je zato prinesel še enega, rumenega. Kanarčka sta bila vsak v svoji kletki. Zjutraj sta lepo prepevala, in včasih je mamo jezilo, ker se nismo mogli niti pogovarjati. Nekoč je očka hotel očistiti kletko in kanarček je naglo smuknil skozi vratca naravnost čez balkon v sosedov vrt. In jo! Sosedov pes ga je kar z gobcem zgrabil.

Drugi kanarček je ostal sam in ni več pel. Naslednjega dne ga je mama našla mrtvega v kletki. Nikoli ne bom pozabila, kako sem jokala. Kako žalostno sta končala moja kanarčka!

Alenka Gorkič
3. r. OPČINE

JEŽ

V šoli smo imeli ježka. Prinesla ga je Marina v majhni košarici. Vsi smo ga ogledovali. Učiteljica ga je spustila po razredu, skrtil se je pod omaro in tam zaspal. Opoldne ga je Marina nesla domov. Dali so ga v klet. Pred kratkim je poginil, ker ni maral jesti. Bili smo vsi žalostni.

Darja Sancin
5. r. BOLJUNEC

MOJA MEDI

Imam mucko Medi. Ima dvojce zelenih bistrh oči, rožnat smrček in majhen gobček. Vsak dan se s tačkami pridno umiva. Medi ne pusti, da bi jo božala po repu. Kadar je vesela, ga vzdigne in mijavka. Medi je meso, mineštro, kruh in piškote. Rada pije mleko. Večkrat ji dam tudi košček klobase.

Kadar prihajam iz šole, mi prihiti nasproti in veselo prede, ker ve, da bo lahko prišla v stanovanje. Komaj mama odpre vrata, že priteče v dnevno sobo in se tam vleže očetu v naročje. Z Markom imava Medi zelo rada. Kmalu bo Medi povrgla majhne mucke. Eno bom dala tudi babici.

Damijana Ota
5. r. BOLJUNEC

SKAVTSKI SESTANEK

Jaz sem skavt. V Boljuncu je še mnogo drugih skavtov. Vsako sredo imamo sesta-

nek. Zbiramo se v Mladinskem domu. Uči nas Vali. Ko pridemo na sestanek, zmolimo skavtsko molitev, potem nam Vali začne razlagati, kako se orientiramo. O tem tudi pišemo. Potem se ves čas gremo skavtske igre. To nas najbolj zabava. Včasih igramo s stolicami, večkrat se igramo telefon. Meni je najbolj všeč igra s stolicami. Sredi sobe je šest stolov, okoli pa sedem skavtov. Ko da Vali znak, vsi tečemo okoli stolov. Na povelje: »Sedi!«, moramo sestiti. Tisti, ki ne sede, je izključen iz igre. Najbolj hiter je Ervin, večkrat pa dobim tudi jaz. Po sestanku se vsi vračamo domov.

Pavel Starc
5. r. BOLJUNEC

NAŠA NOVA KNJIGA

Dobila sem novo pomožno učno knjigo: »Okno v svet«. Knjigo so sestavili Evgen Dobrila, Miro Tavčar, Stanislav Skrinjar in Jože Pirjevec. Evgen Dobrila je uredil del, ki govori o slovenskem jeziku, potem računstvo in geometrijo. Miro Tavčar je prispeval del o italijanskem jeziku in civilno ter cestno vzgojo, naš ravnatelj Stanislav Skrinjar je sestavil prirodopis. Jože Pirjevec pa zemljepis in zgodovino. Knjigo je opremil in ilustriral Klavdij Palčič. Najbolj so mi všeč ilustracije v delu o slovenskem jeziku. Všeč so mi, ker so zelo živahne in zanimive. Tudi druge ilustracije so lepe. Tudi naslovna stran je zelo lepa, a jaz je ne razumem.

Knjigo bomo uporabljali do konca leta. Iz nje se bomo učili slovenščino, italijanščino, računstvo, geometrijo, civilno in cestno vzgojo, prirodopis, zemljepis in zgodovino. Knjiga mi je zelo všeč.

Nataša Kalin
5. r. BOLJUNEC

NA SNEGU

V nedeljo smo šli na sneg v Piancavallo. Bilo je sončno vreme. Z nami so bili tudi prijatelji. Smučala sem se skoraj ves dan, moj bratec pa se je samo sankal, ker se smučanja boji. Tudi njemu je sneg všeč. Po kosilu sva se kepala.

Ko smo se zvečer vračali domov, je bilo mnogo prometa. Vsi smo bili utrujeni in zaspani.

Emanuela Prašelj
5. r. BOLJUNEC

PRVE VIJOLICE

Sedaj cvetijo vijolice, zvončki, trobentice, tulipani in sadna drevesa. Vijolice nam oznanjajo pomlad. Meni vijolice ugajajo, ker jih lahko nabiram. Letos sem že imel to veselje. Prve, ki sem jih nabral, sem nesel učiteljici.

Vijolice so modre in bele. V zemlji imajo korenine. So zelo skromne, zato jih zlepa ne najdemo. Cvetovi opojno diše. S svojim

vonjem zvabijo ptičke, metulje in otroke. Vijolice rastejo na travnikih, pod grmovjem in v zavetju.

Darjo Zobec
5. r. BOLJUNEC

MOJ MUCEK

Moj mucek je star sedem let. Kličem ga Tužo. Je siv in po vsem telesu ima črne pike. Velik je in močan. Na vsaki tački ima pet ostrih krempljev. Ko zagleda miš, se potuhne, potem pa skoči in jo ulovi. Nese jo potem drugim mačkam, ker sam je ne mara jesti. Rad je samo goveje meso. Ko zavoha meso, ko ga babica reže, steče k njej in mijavka. Ko dobi meso, ga hitro požre.

Kadar zagleda psa, se Tužo naježi dlaka na hrbtu, potem pa zbeži na drevo. Tam počaka, dokler se pes ne naveliča lajati in odide. Potem priteče k meni. Pobožam ga in ga položim na stolico, kjer zaspi.

Pavel Vidali
5. r. BOLJUNEC

MOJI ZAJČKI

Naša zajklja je imela mlade zajčke. Ker je bil mraz in je pihala burja, so vsi zajčki poginili. Samo eden je ostal. Imel je zaprte oči in je bil ves svetlorjav. Oče ga je vzel v roke in ga segrel, da je oživel.

Popoldne nas ni bilo doma. Medtem je v hlev prišla podgana in zajčka pojedla. Ko sem ugotovila, da zajčka ni več, sem se začela jokati. Tedaj sem zagledala podgano. Hitro sem stekla k očetu in mu povedala, kaj se je zgodilo. Tudi on je bil zelo žalosten. Sedaj nimamo več nobenega zajčka.

Sabina Germani
5. r. BOLJUNEC

MAMA JE SPEKLA POTICO

Bila je nedelja. Zunaj je pihala burja. Bil je pravi zimski dan. Zjutraj mi je mama obljubila, da bo popoldne spekla potico. Po kosilu se je mama lotila dela. Zamesila je testo, ki je počasi vzhajalo. Potem ga je še enkrat zamesila in ga dala v pekač. Segreli smo pečico in dali vanjo pekač. Čez nekaj časa se je po vsej hiši začel širiti dober vonj in še mucek je prišel v kuhinjo in čakal, da bo dobil kos potice.

Končno je bila potica pripravljena. Mama jo je postavila na krožnik. Meni je že krulilo v želodcu in cedile so se mi sline. Tudi mucek je zadovoljno migal z repom in mijavkal. Potica je bila zelo okusna. Vsi smo jo hvallili in že isti večer je bil krožnik prazen.

Enij Zobec
5. r. BOLJUNEC

NAJINA MUCA

Oktobra sem dobila v dar majhno črno muco. E sestro sva jo imenovali Momi. Že od prvega dne se je z nama rada igrala. Ima pa grdo navado, da praska, zato sva s sestro

Urednikova pošta

Morda nekateri še ne vedo, da se je pred kratkim povišala poštnina in da je treba na pismo nalepiti znamko za 100 lir. Zadnje dni sem dobil nekaj pisem, za katera sem moral doplačati poštnino, ker so bila frankirana samo z znamkami za 50 lir. V prihodnje bom taka pisma zavračal in jih ne bom sprejel.

Vsem dopisnikom Galeba zato priporočam, da zberete več rešitev ugank ali dopisov v eno samo kuverto in jo potem primerno frankirano pošljete uredništvu. S tem boste prihranili. Res se ne splača, da bi vsak posameznik pošiljal svoje pismo in za to dajal 100 lir za znamko.

* * *

Učencem 5. razreda osnovne šole v Ul.

Randaccio v Gorici se zahvaljujem za lepo pismo, v katerem ste poslali osnutke za platnici, ki bosta krasili Galeb v prihodnjem letniku. V pismu je bil tudi dopis Magde Prinčič, ki je objavljen v rubriki »Šolarji pišejo«. Vsem se iskreno zahvaljujem in vam želim obilo uspehov v šoli.

* * *

Gemma Kovič, učenka 3. razreda osnovne šole v Rupih, se mi v pismu zahvaljuje za poslano knjižno darilo. Pravi, da je knjigo že prebarala in da ji je bila všeč. Veseli me, da sem ti napravil veselje, obenem sem zadovoljen, da pridno prebiraš Galeb in da ti objavljene pesmice z notami služijo pri glasbenem pouku. Tudi tebi želim obilo uspehov.

UREDNIK

vedno popraskani. Sicer je Momi zelo ljubka. Ko naju mama zjutraj zbudi, pride v spalnico tudi Momi in skoči najprej na eno, nato pa na drugo posteljo, da naju pozdravi. Leže k nama in začne zadovoljno prestiti. Kadar se vračava iz šole, naju čaka na dvorišču in nama priteče nasproti. Pri jedi je malo sitna. Če ji hrana ni všeč, je ne je in sitnari po hiši. Tedaj se mama razjezi in jo zapodi na dvorišče. S sestro potem poskrbiva, da jo spet spustiva noter. Vsak večer jo nosim spat v garažo, da je kak avto ne povozi.

Eleonora Kocijančič
5. r. BOLJUNEC

S PSIČKOM NA SPREHOD

Šla sem na sprehod s psičkom Dolijem ob Glinščici. Tam sem srečala gospoda Mirana in dveletno Barbaro. S seboj sta pripeljala ovčarja Volfa. Doli in Volf sta se začela igrati, se loviti, premetavati in skakati v vodo. Z Barbaro sva ju opazovali, gospod Miran pa se je smejal. Psa se igre nista naveličala, a mi smo se začeli dolgočasiti. Sklenili smo, da bomo šli na travnik k mlinu. Psa sta za nami tekala kot nora in lajala. Medtem sva se z Barbaro sprehajali, Miran pa je sedel na kamen. Z Barbaro sva našli vijolice, jih začeli nabirati in potem položili v senco, da ne bi ovenele. Pridirjala sta psa in cvetke pomendrala. Barbara je

začela jokati. Kričala je na psa, da je bilo kaj. Grozila jima je, da ju bo s šibo. Psa sta se zbala, stekla k Miranu, legla in kmalu zadremala. Ko sta se zbudila, smo se odpravili domov.

Rozana Klun
5. r. BOLJUNEC

ZAJČEK BUNI

Lani spomladi smo šli v Domžale in se ustavili pri znancih v Črnučah. Tam so imeli mlade zajčke. Meni so bili zelo všeč. Ko smo se že odpravljali, sem v avtomobilu zapazila lepega sivega zajčka. Gospa nam je napravila majhno presenečenje. Zahvalili smo se ji in se vrnili, ker sva morali naslednjega dne s sestro Romino v šolo. Doma smo zajčka spravili spat v garažo. Jaz sem mu takoj dala ime Buni. Čez nekaj časa je Buni precej zrastel. Imeli smo ga ves dan na dvorišču. Kadar je mamica zjutraj prihajala v garažo, se ji je Buni s tačkama naslanjal na kolena in jo žgečkal z brki. Buniju je bilo poleti vroče, zato je spal v senci. Kadar sta prihajala mamica in očka z dela, je veselo odskakljalo v kuhinjo. Na tleh se mu je drselo, zato se je stiskal v kot in gledal kako kosimo. Proti koncu poletja je dal očka zajčka prijatelju iz Doline. Od takrat ga nisem več videla. Morda je še živ.

Mirijam Maver
5. r. BOLJUNEC

JAHALA SEM

Sončnega dne je prišel stric na njivo orat. Ropot voza me je zbudil. Stekla sem k oknu in zagledala konja. V hipu sem bila v kuhinji, spila kavo in stekla na njivo.

Stric je bil že ves poten. Ko me je zagledal, me je postavil na konja. Dvakrat sem prejahala po njivi, medtem ko je stric počival. Potem je vpregel konja v oralo in mi rekel: »Zdaj pokaži, kako znaš voditi konja, jaz bom zadaj držal oralo!« Rekla sem: »Hija!« in konj je začel stopati. Držala sem

se zelo trdno, ker sem bila sama na konju, medtem ko je prejšnje krato v Lipici vodil konja oče. Noge sem držala ob konjskem vratu, ker je bila greda zelo ozka. Dve uri sva s stricem orala in preorala vso njivo. Ko sem stopila s konja, sem imela stopala navzven in sem hodila zelo slabo. S stricem sem se na vozu peljala domov in pri njem ostala na kosilu.

Zelo rada bi postala jahačica. Tega dogodka ne bom nikoli več pozabila.

Arianna Zocchi
5. r. SV. IVAN

PRIHOD LASTOVICE

Ko zadnjič iz šole sem prišla, sem lepo ptičico zagledala. Skoraj nisem je spoznala, misel pa mi je prišla, da je to lastovičica. Prišla nas je obiskovat, zdaj gnezdila bo tu pri nas, mladiče svoje tu zredi, jeseni pa spet odleti. To mi nono zmeraj pravi, da so že dolgo let med nami, dokler jih bomo videli, bodimo zadovoljni vsi.

Cinzia Pečar
2. r. BAZOVICA

MOJA SESTRICA MAJA

Moja sestra se imenuje Maja. Ima pet let. Včasih je zelo nemirna. Zadnje čase je postala tako poredna, da mama ni vedela, kaj naj naredi z njo. Sklenila je, da jo pošlje v vrtec. Maja se je te mamine odločitve zelo razveselila, ker ji je všeč družba. Rada hodi

v vrtec. Tam ima več prijateljic in mnogo igrač. Učiteljico v vrtcu Maja uboga in ni več tako zahtevna kot doma. Ko pride iz vrtca, gre k babici, kjer se igra. Rada se oblači v mamine obleke in se pri tem zelo smeje. Ima dve veliki punčki, Karolino in Palatino. Seveda je bila Patatina moja, toda hotela jo je ona, zato sem ji jo podarila. Maja gre večkrat v očetov avtomobil, se vanj zapre in noče več ven. Čeprav ima mnogo igrač, včasih hoče moje kotalke.

Vesela sem, da imam sestrico, ker se lahko igram z njo v prostem času.

Mirijam Brajkovič
3. r. SESLJAN

MIKIJEV ZAJTRK

Z družino sem bil na počitnicah pri sorodnikih. Nekega dne smo se odpravili na sprehod. S seboj smo vzeli nadevane kruhke in jih dali v košaro. Dospeli smo pred veliko skalo. Sorodniki so predlagali, naj bi se povzpeli na skalo, odkoder se vidi cela dolina. Prvi je splezal moj oče, potem jaz in še vsi ostali. Moj psiček Miki pa ni mogel splezati na skalo in je ostal spodaj sam s košaro, v kateri je bila malica.

Čez nekaj časa smo se spustili z vrha skale in hoteli malicati. Hoteli smo pojedsti kruhke, a namesto teh smo našli Mikija, ki je po obilnem zajtrku zaspal. Vsi smo se nasmejali, a bilo nam je neprijetno, ker smo se morali zadovoljiti samo z vodo, da bi se nasitili. Od tistega dne vedno pazimo, da držimo košaro pri sebi.

Peter de Walderstein
5. r. SV. IVAN

MEDVEDKE SEM NAKRMILA

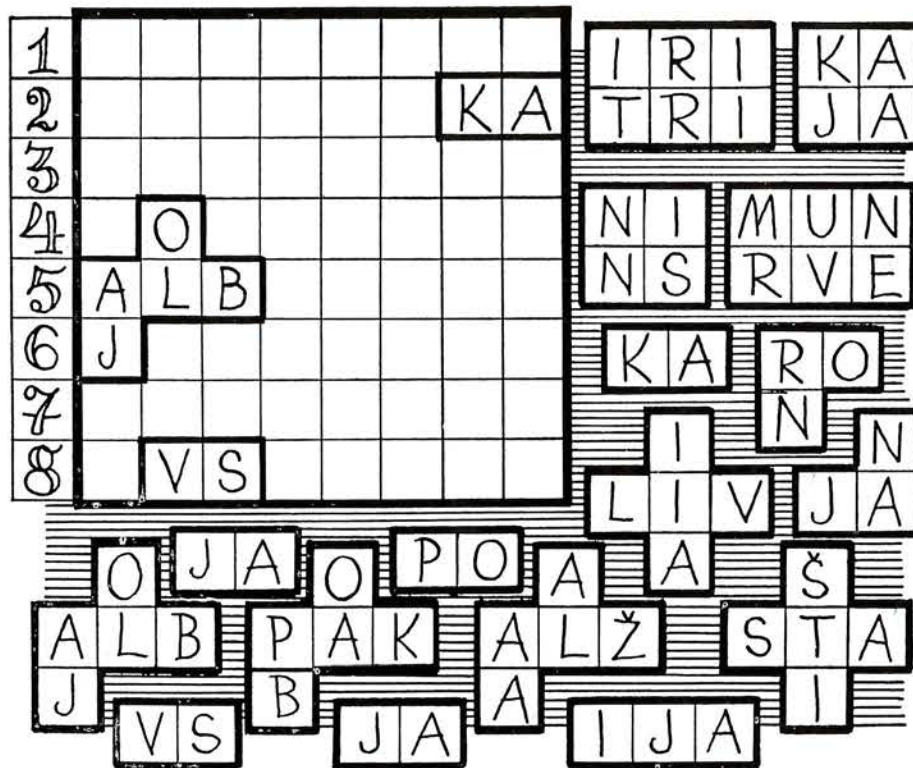
Pred veliko nočjo sem bila pri babici blizu Ilirske Bistrice. Po kosilu sem se sama napotila na bližnji hrib, da bi videla majhne medvedke. Pot je bila vsa ledena. S seboj sem peljala sani, da mi ne bi bilo treba hoditi na povratku. Brlog je bil precej daleč in po poti sem se pošteno prehladila. Ko sem prišla do brloga, sem zakurila ogenj, dala sem medvedkom mleka in jim postlala brlog. Tam sem ostala, dokler niso zaspali. Čudili se boste, kako to, da ni bilo medvedke. Ubogi medvedki so namreč sirote, ker so njihovo mamo ubili vojaki med orožnimi vajami.

Pozno sem se odpravila domov. Ko sem prišla do strmine, sem hotela sestiti na sani, a tedaj sem močno kihnila in zletela navzdol po ledu. Na srečo se nisem poškodovala, a pošteno sem se potolkla. Še danes me vse boli.

Ivanka Šuc
5. r. SV. IVAN

Za listre glave

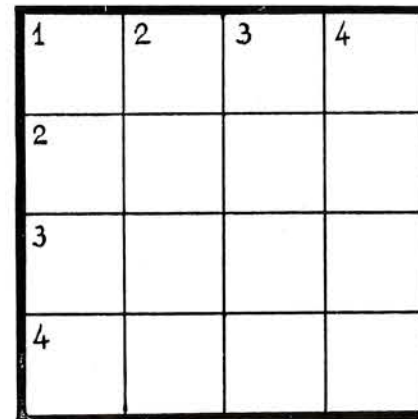
KVADRATKI

Like z vpisanimi črkami vnesi v velik kvadrat, tako da se bodo liki ujemali. V osmih vodoravnih črtah boš dobil imena osmih držav. Za primer so trije liki že vrisani.

MAGIČNI KVADRAT

Vodoravno in navpično: 1. zarja, 2. predstojnik samostana, 3. plug, 4. nizek koralni otok.

ŠTEVILČNI MAGIČNI KVADRAT

števila 4, 5, 6, 10, 11, 12, 13, in 14 vnesi v prazna polja, tako da bo dal seštevek vseh števil v vsaki vodoravni, navpični in diagonalni vrsti vsoto 42.

15			3
		9	16
		8	17
18	7		

REŠITVE UGANK IZ 6. ŠTEVILKE

KOMBINIRANA KRIŽANKA - **Vodoravno:** 2. klop, 5. kotli, 6. voz, 7. AP, 8. zobje, 10. balon, 11. arena, 12. palec, 14. venec, 15. pečat, 16. dež, 17. kosa. **Navpično:** 1. kolajna, 2. kozolec, 3. LT, 4. pipe, 5. kozarec, 9. bon, 10. balet, 12. peč, 13. Ana, 14. veža, 15. pes, 16. dom.

TRI POSETNICE - Ženska in oba moška so po poklicu: učiteljica, zobotehnik in letalec.

Rešitve ugank pošljite čimprej na Uredništvo GALEBA: Lojze Abram, Ul. G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE SO POSLALI: Andrej Zugna, Sandi Slama, 2. in 3. r. ROJAN. Vilma Canziani, Arianna Prasel, Marino Milič, Damjan Vodopivec, Robert Tedesco, Damjan Locatelli, Klara Kozina, 4. r. DOLINA. Vlasta Racman, Darja Ražem, 4. r. PESEK. Loredana Peteani, Lorena Gulin, Marko Cotič, Darij Butkovič, Vesna Tomsič, Nada Devetak, Robert Juren, Edi Peteani, Aleš Fajt, Mauro Juren, 3. r. SOVODNJE OB SOČI. Kristina Rebula, Andrej Pupis, Andrej Jazbec, 2. in 5. r. NABREŽINA. Mavricij Peric, 4. r. ŠTIVAN. Tiziana Natural, Egon Gornik, 3. in 4. r. GROPADA. Elena Zobec, 3. r. BOLJUNEC. Robert Vidali, Pavel Sardoč, Valentina Vidau, Sonja Levstik, Nasta Gori, 4. in 5. r. OPČINE. Gemma Kovič, 3. r. RUPA. Marko Saksida, Tatjana Lenardon, Damjan Glavina, Karlo Glavina, Massimo Viller, Aleksander Dovgan, 2. in 5. r. KATINARA. Tanja Kuret, Sidonija Berdon, Dorina Križman, 5. r. RICMANJE. Delija Sivitz, Tatjana Milkovič, 4. r. TREBČE. Barbara Starc, Martina Starc, Pavel Starc, Damjana Sedmak, Marina Stocca, Dovorin Daneu, 2., 4. in 5. r. PROSEK. Tiziana Vescovi, 5. r. DOBERDOB. Miran Čotar, 5. r. UL. RANDACCIO - GORICA. Erika Zobec, 4. r. BORŠT. Katja Milli, 3. r. SV. FRANČIŠEK. Igor Bogatec, Ivan Rebula, 3. in 4. r. SESLJAN. Ramon Trampuž, Emanuela Trampuž, 3. in 4. r. MAVHINJE. Elena Maver, Ada Močnik, Edo Starc Albi, 5. r. DONADONI. Irena Milič, Nives Milič, Marko Rebula, Dario Antoni, Jan Bitežnik, Andrej Pahor, Katja Frančeškin, Egon Doljak, Elena Škabar, David Geri, Sandra Milič, Mitja Zaccaria, Vesna Škrli, Bogdan Castellani, Robert Briščik, Nežica Milič, Vesna Vodopivec, Diego Bosticco, Igor Milič, Pavla Živic, Sabrina Ferluga, Alida Lavrenčič, Mirjam Rebula, Elena Purič, Darja Samar, Katja Guštin, Tanja Gruden, Lucijan Colja, Mirjam Kocman, 3. in 4. r. ZGONIK. Jasna Corrado, Maja Ukmar, Irena Kebar, Matija Betocchi, Andrej Furlan, Vanja Jogan, Andrej Piščanc, Elizabeta Fischer, Erika Sternar, Ivana Gerdol, Andrej Budin, Marko Počkaj, Borut Pahor, Boris Paoli, Pavel Volk, 3. r. DONADONI. Anamarija Križmančič, Ana Župančič, Valentina Drnovšček, 3. r. BAZOVICA. Vincencija Devetak, Irena Ferlat, 3. in 5. r. RUPA. Nevenka Marušič, Marko Chemelli, Anamarija Milič, Angelo Braida, Jože Moimas, Roberta Sardoč, 1., 2. in 3. r. SLIVNO. Ines Škabar, Lojzek Guštin, Fabij Ravbar, Rudi Purič, Suzana Škabar, Patricija Purič, Sandro Guštin, 5. r. REPENTABOR. Vesna Smotlak, Niki Filipovič, Tatjana Malalan, 4. in 5. r. OPČINE. Patricija Stekar, Janko Pinter, Samuel Hlede, Dimitrij Waltritsch, Eva Orzan, 3. in 5. r. UL. RANDACCIO - GORICA.

NAGRADE DOBIJO: Igor Bogatec, 3. r. SESLJAN. Vlasta Racman, 4. r. PESEK. Darij Butkovič, 3. r. SOVODNJE OB SOČI. Vilma Canziani, 4. r. DOLINA. Dorina Križman, 5. r. RICMANJE.

CENA 250 LIR